

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

9 oktober 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

INHOUD

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het standpunt van de Vlaamse Regering betreffende de openbare omroepen in het Europees perspectief	1
Interpellatie van de heer Jos Stassen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de toepassing van de gecoördineerde mediadecreten in het dossier betreffende de herprofilering/afschaffing van Radio Donna	6
Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de aandacht voor de Paralympics op de openbare omroep	9
Interpellatie van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over een evaluatie van het topsportbeleid naar aanleiding van de Olympische Spelen 2008 in Peking	
Interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de stand van zaken van het topsportactieplan 2016 naar aanleiding van de Olympische Spelen 2008 in Peking	
Interpellatie van de heer Hans Schoofs tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de resultaten van het topsportbeleid en de evaluatie van de Olympische Spelen 2008 in Peking	11
Met redenen omklede moties	26
Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de erkenning van de damsport als volwaardige sport	26

Voorzitter: de heer Dany Vandenbossche

Interpellatie van de heer Carl Decaluwe tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het standpunt van de Vlaamse Regering betreffende de openbare omroepen in het Europees perspectief

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de minister-president, het is met enige schroom dat ik u interpeleer, maar mijn interpellatieverzoek was al ingediend voor u minister van Media werd. Deze interpellatie gaat eigenlijk over uitlatingen van uw voorganger. Het is misschien interessant om die uitspraken te plaatsen in het potentiële debat.

Uw voorganger heeft eind augustus in de media aan de alarmbel getrokken. Volgens de heer Bourgeois wil de Europese Commissie het Europese publiekeomroepbestel veranderen en werkt men aan een herziening van de Omroepmededeling, die waarschijnlijk zal leiden tot een aanpassing van het protocol van Amsterdam.

Het protocol van Amsterdam heeft duidelijk gesteld dat de lidstaten autonoom beslissen over de organisatieopdracht en de financiering van de omroep. Vooral dat laatste aspect gaat vaak samen met de problematiek van de mededinging. We kunnen ook niet blind zijn voor het feit dat er in de voorbije periode in Europees verband al een twintigtal klachten van commerciële omroepen tegen publieke omroepen zijn gekomen die te maken hadden met financiering. Wij hebben hier ook het dossier gehad van de openbare omroep versus de commerciële, dat toch op een deftige manier is afgerond.

Volgens uw voorganger wordt zijn standpunt – ik heb dat standpunt overigens nergens teruggevonden in de notulen van de Vlaamse Regering – gesteund door Oostenrijk, Duitsland, Estland, Ierland, Portugal en de UK. De Europese Commissie zou in november al een nieuwe ontwerp tekst rond die omroepmededelingen voorleggen. De vrees van uw voorganger was dat Europa zou stellen dat de openbare omroepen bepaalde initiatieven – programma's – niet meer zouden kunnen doen als bijvoorbeeld de private omroepen dat wel zouden doen.

Ik wil daar wat kanttekeningen bij maken. De Europese Commissie heeft al vragen gesteld over de financiering in het VRT-dossier. Het meest spectaculaire voorbeeld was

het Deense, waar men uiteindelijk moest terugbetalen, maar uiteindelijk heeft dit nog nooit geleid tot een inperking van de publieke opdracht. Men geeft hier dus het alarmsignaal dat de Europese Commissie de publieke omroepen gaat inperken in hun publieke opdracht, maar alle uitspraken die tot nu toe gedaan zijn, hebben daar nog nooit toe geleid – gelukkig maar. De Europese regelgeving laat dat mijns inziens ook niet toe.

Uw voorganger stelde ook dat de Europese Commissie de intentie heeft om het huidige kader voor de analyse van de steun aan de publieke omroepen ingrijpend aan te passen. Ik heb intussen de verklaring van Europees Commissaris Neelie Kroes daarover gelezen. Zij stelt dat dat politiek compleet onhaalbaar is. Dat lijkt mij een eenvoudige en correcte analyse.

De vraag die we misschien moeten stellen – en die misschien wat meegespeeld heeft in de verklaringen van uw voorganger – is of de huidige beheersovereenkomst, waarin wordt gesteld dat een derde van de inkomsten van de publieke omroep moet worden gehaald uit commerciële initiatieven, geen probleem kan zijn in functie van de mededinging op de respectievelijke domeinen.

Nogmaals: ik heb mij gebaseerd op uitspraken van uw voorganger, want in de stukken van de Vlaamse Regering heb ik daar niets over teruggevonden. Die uitspraken waren in elk geval voldoende om hierover van gedachten te wisselen. De heer Vandenbossche heeft in actuele vragen al terecht gesteld dat dit in bepaalde landen al aan de gang is en dat het ook op ons afkomt. Het is dan ook belangrijk dat we daar in het Vlaams Parlement eens een debat over organiseren, om vanuit Vlaanderen tot een standpunt te komen.

Mijnheer de minister-president, op welke concrete punten bent u en de Vlaamse Regering het oneens met de teksten en de visie van de Europese Commissie? Hoe verhoudt dit dossier zich tot de uitspraak van de Europese Commissie naar aanleiding van de zaak van VTM versus VRT? Uw voorganger was terecht bezorgd over de culturele diversiteit. Welke opdrachten zouden de openbare omroepen volgens Europa niet meer mogen uitoefenen? Welke procedure moet nog gevolgd worden om tot een definitieve Belgische en Europese eindtekst te komen?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik deel de bezorgdheid die de heer Decaluwe uit. Mijnheer de minister-president, ik denk dat u in deze kwestie een belangrijke opdracht

hebt. De druk op de openbare omroepen in Europa is groot. Er is een belangrijke tendens om de rol van de openbare omroepen te beperken.

Als we de openbare omroepen zouden herleiden tot een zeer minimale taak – informatie, educatie en cultuur – zou dat er wellicht toe leiden dat we zeer gemarginaliseerde ‘public services’ krijgen. Ik gebruik met opzet de Engelse term, omdat dit te vergelijken valt met de Amerikaanse situatie: een zeer kleine publieke omroep met een zeer beperkte kerntaak tegenover een groot commercieel speelveld. Ik heb niets tegen het commerciële speelveld, maar als we de rol van de openbare omroep erkennen, moet hij ook een marktspeler van waarde zijn en moet hij een relatief groot bereik hebben. Dat betekent dat hij ook in sport, ontspanning en andere takken de rol moet kunnen spelen die hij vandaag speelt.

De BBC en onze VRT zijn wat dat betreft twee bakens in Europa. Ze hebben bijgedragen tot een betere kwaliteit, niet alleen van hun eigen brede televisieaanbod, maar ook van dat van de commerciële concurrenten.

Ik wil dus de bekommernis uiten om zeker geen afbreuk te doen aan die rol. Als een Europees Commissaris die niet met media maar met het Europese concurrentiebeleid bezig is, zich daarover uitspreekt, neemt die ongerustheid bij mij alleen maar toe.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik heb er naar aanleiding van deze interpellatie het protocolakkoord dat destijds in Amsterdam is gesloten, even op nagemezen en bekeken in hoeverre daar spanning kan optreden. Ik denk dat minister Bourgeois vooral de bedoeling had om te waarschuwen voor een aantal negatieve evoluties ter zake.

We moeten de kritiek op die bemerkingen vanuit twee invalshoeken bekijken. Ten eerste: de grote bekommernis die we moeten hebben als kleinere cultuurgemeenschap. In de huidige mediawereld zit je al lang met de dreiging van een Angelsaksische overspoeling en overwoekering.

We hebben dat intussen ook in andere sectoren gezien, mijnheer de minister-president. De omroepen, en dan vooral de openbare omroep, hebben altijd een belangrijke rol gehad als cultuurdrager. In die zin is de openbare omroep een zeer belangrijk element.

Twee: een openbare omroep moet, zeker in een Westerse democratie, een zekere garantie bieden op objectiviteit, en op nieuws en duiding van een zekere kwaliteit. Daar wordt natuurlijk nog heel wat over geredetwist, maar het staat toch als een paal boven water dat een

openbare omroep meer garanties kan bieden dan pure privé-instellingen. Ik wil daarmee geen stenen gooien naar de Vlaamse commerciële zenders. Ik verwijs veeleer naar de Berlusconi's van deze wereld, die duidelijk aantonen hoe het niet moet.

In dit geval doet het commerciële circuit wat het wil, maar we moeten wel zorg blijven dragen voor de rol van de openbare omroep. Ondanks alle moderne media is het immers nog altijd het nieuws op tv dat veruit het grootste bereik heeft bij het grote publiek.

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de minister-president, ik hoop dat u tot het einde van de legislatuur zult aanblijven als minister van Media. U zult immers merken dat we het over een aantal zaken niet eens zijn in deze commissie, maar over een aantal andere zaken dan weer wel. We zijn het erover eens dat we in Vlaanderen over een sterk medialandschap beschikken – een sterke openbare omroep en sterke commerciële spelers – en dat dat een goede zaak is. We zijn het erover eens dat er binnen dat medialandschap correcte concurrentieposities moeten worden gehandhaafd. We zijn het er ook over eens dat media, zeker in een kleine cultuurgemeenschap als Vlaanderen, in eerste instantie een cultuurgegeven is, veel meer dan een economisch gegeven, zoals dat vaak het geval is in andere landen.

Als je die uitgangspunten neemt en je ziet welke stellingen de Europese Commissie op dat vlak probeert in te nemen, dan stel je vast dat er een probleem ontstaat. Als je het medialandschap in Vlaanderen vanuit een economische logica bekijkt, moet je een aantal zaken ondernemen, ook ten aanzien van de openbare omroep.

Kijk maar naar de banksector: als de economische logica niet meer werkt, moet de overheid ook daar optreden. Hier hebben we een culturele logica, en de verschillende Europese verdragen hebben ons die uitzondering ook gegeven. Als kleine cultuurgemeenschap in Europa moet het onze boodschap zijn, ten aanzien van Europa en van de economische concurrentiegedachte, dat media in eerste instantie cultuur is. Daarom moeten in die sector een aantal zaken mogelijk zijn die niet mogelijk zijn in andere, puur economische sectoren.

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik begrijp deze bekommernis over de toekomstige status van de openbare omroep in Vlaanderen niet. Als ik zie welke richtlijnen Europa momenteel ontwikkelt en uitwerkt, begrijp ik helemaal niet waar er zich voor de VRT een probleem zou kunnen voordoen.

Ik zou het wel kunnen begrijpen als je de VRT gaat vergelijken met de buitenlandse openbare omroepen. En dan merk je dat je niet kunt vergelijken. Men vergelijkt altijd graag met de BBC, maar daar kun je onze openbare omroep niet mee vergelijken. De geschiedenis van de omroep is helemaal anders. En ook de cultuur daar, de financieringsmodellen en de commercialisering van de omroep zijn anders.

Ik zou eerder durven stellen dat de Europese richtlijnen er net voor zorgen dat de openbare omroep in Vlaanderen eindelijk eens gaat werken volgens de wetten die overal in Europa gelden. Dat is op dit ogenblik immers niet het geval. Ik verwijs naar de klachten die er al zijn geweest en de bekommernissen vanuit de commerciële sector. We herinneren ons allemaal dat de commerciële spelers samen een front hebben gevormd tegen de openbare omroep vanwege marktvervalsing. Dat is allemaal niet weggeveegd.

Het gaat in deze discussie mijns inziens niet over hoe je de openbare omroep kunt beschermen, maar hoe je hem gaat aflijnen volgens de nieuwe Europese regelgeving die eraan komt en die je sowieso niet kunt tegenhouden. We zijn inderdaad een kleine regio. We hebben vastgesteld dat we als kleine regio op mediavlak zelfs decretale aanpassingen moeten doen omdat de omroepen vanuit de buurlanden werken.

Het Vlaamse mediabeleid is tot nu toe geen voorbeeld geweest voor Europa. Zelfs in het verleden, toen de commerciële en regionale radio's opkwamen, waren er al voortdurend klachten bij Europa vanwege het beleid in Vlaanderen.

Ik wil er dan ook voor pleiten om de Europese richtlijnen die er aan zitten te komen, op een positieve manier te bekijken. En als inderdaad blijkt dat de VRT een aantal richtlijnen overtreedt, zal de VRT zich wat meer moeten gaan gedragen binnen dat keurslijf. Er zijn maar weinig commerciële groepen in Vlaanderen, maar zolang die wat winst kunnen maken, zullen ze hier investeren en zullen ze in Vlaamse handen blijven. Maar als de openbare omroep zijn commercialisering voortzet en de commerciële omroepen bekampt op hun terrein – het terrein van de pure inkomsten, zonder gegarandeerde staatsdotaties – zullen die problemen blijven. En dan zal er meer dan ooit discussie zijn met Europa. De VRT is bovendien nog een aantal nieuwe diensten en functies aan het ontwikkelen, die eigenlijk niet afgelijnd zijn. En we weten dat de VRT graag met de grenzen flirt.

Die hele commerciële discussie komt eraan, maar dit keer op een digitaal niveau. Om dat te vermijden, moeten we meer aandacht hebben voor de vraag hoe we de openbare omroep binnen Europa laten functioneren zonder dat de commerciële sector daar hinder van

ondervindt, en zonder dat het opnieuw klachten regent bij Europa.

De voorzitter: Mevrouw Hermans heeft het woord.

Mevrouw Margriet Hermans: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik vind niet dat we paniek moeten zaaien. We moeten afwachten.

Ik heb de tekst waarnaar u verwijst helaas niet gelezen, mijnheer Decaluwe, maar ik vermoed dat het gaat over het vrijmaken van het landschap tussen de commerciële en de openbare omroepen. (*Opmerkingen van de heer Carl Decaluwe*)

Dat heb ik dan gemist. Maar we mogen in elk geval niet panikeren. Wat Berlusconi betreft, mogen we niet vergeten dat Berlusconi misbruik heeft gemaakt van zijn politieke macht om de Italiaanse openbare omroep krachteloos te maken. Dat zal hier niet de bedoeling zijn. We moeten ons veeleer afvragen hoe wij onze openbare omroepen goede kansen kunnen geven in het medialandschap, zonder bij wijze van spreken een stoorfactor te zijn. Dat is belangrijk.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Ik hoop deze commissie nog een tijdje te kunnen volgen. Een eerste versie van de omroepmededeling zal in november klaar zijn. Het is de bedoeling ze in het voorjaar te finaliseren. Dat biedt de mogelijkheid om hier nog uitgebreid op terug te komen. De vragen die zijn gesteld verwijzen wat naar het verleden en in eerste instantie de vragen van de heer Decaluwe.

Ik wil even de context meegeven. De heer Decaluwe verwees zelf naar het protocol van Amsterdam uit 1997, maar vandaag bestaat er geen Europees regime voor openbare omroepen. Er zijn wel belangrijke elementen. Er is vooreerst het protocol van Amsterdam. Daarin is uitdrukkelijk afgesproken dat de lidstaten autonoom beslissen over de organisatie en de financiering van de openbare omroep en over de omschrijving van de openbareomroepopdracht. Daarbij moet rekening worden gehouden met het feit dat de mededinging in de Europese Unie niet ernstig mag worden verstoord.

Voorts zijn er de algemene Europese regels op het gebied van staatssteun. De Europese Commissie heeft in een specifieke mededeling uit 2001 uitgelegd hoe de principes van het staatssteunrecht moeten toegepast worden op de financiering van de openbare omroep. De overheidsfinanciering van de openbare omroep is verenigbaar met het staatssteunrecht op de volgende voorwaarden. De openbareomroepopdracht moet duidelijk gedefinieerd zijn, ze moet expliciet en

uitdrukkelijk zijn toegewezen aan de openbare omroep, en de compensatie voor de openbareomroepopdracht moet proportioneel zijn.

Op basis van deze mededeling heeft de Commissie sinds 2001 al meer dan 20 beslissingen over staatssteun aan de openbare omroep genomen, onder meer de beslissing over de financiering van de VRT. Sinds het begin van dit jaar werkt de Europese Commissie aan de herziening van deze omroepmededeling uit 2001. De Commissie vindt deze herziening noodzakelijk omdat de technologische en economische context van de audiovisuele media sinds 2001 sterk geëvolueerd is.

Op 10 januari 2008 lanceerde zij een openbare raadpleging ter voorbereiding van deze herziening. Tijdens een seminarie over de openbare omroep in een digitale omgeving, georganiseerd door het Franse voorzitterschap in Straatsburg van 17 juli 2008, heeft Commissaris Kroes bevestigd dat de omroepmededeling moet worden herzien en gemoderniseerd. De Commissaris ziet vier grote thema's bij de herziening van de omroepmededeling. Het Protocol van Amsterdam moet volledig in zijn waarde worden bevestigd. De heer Decaluwe heeft er terecht naar verwezen. Het principe van subsidiariteit moet worden verstevigd, het bestaande regelgevend kader meer flexibel gemaakt om sneller te kunnen reageren op marktontwikkelingen, en een betere controle op nationaal niveau moet worden gerealiseerd.

Op 26 september 2008 is een position paper opgemaakt. De Nederlandse minister bevoegd voor media, de heer Plasterk, heeft aan commissaris Kroes een position paper meegegeven die werd onderschreven door 19 lidstaten, waaronder België. Dat is de context waarbinnen de vraag van de heer Decaluwe zich bevindt.

Op de vraag naar de punten waarover ik het oneens ben en de visie van de Europese Commissie, kan ik het volgende antwoorden. Naar aanleiding van de hogervermelde raadpleging heeft de Vlaamse Gemeenschap een standpunt ingediend over de herziening van de omroepmededeling uit 2001. Ook de Franse Gemeenschap heeft een standpunt ingediend. Beide gemeenschappen verdedigden in belangrijke mate dezelfde principes. Dat is positief. Het is essentieel dat de lidstaten ook in de toekomst de bevoegdheden behouden die hen zijn toegekend in het Protocol van Amsterdam. Zo is er het feit dat de omschrijving en de toewijzing van de openbareomroepopdracht een zaak van de lidstaten zijn, net als het toezicht op de openbareomroepopdracht. Elke lidstaat moet ook vrij kunnen beslissen over de financiering van zijn openbare omroep. Dat vloeit voort uit het subsidiariteitsprincipe.

De financiering van de openbare omroep heeft onvermijdelijk een zekere impact op de mededinging. Dat moet aanvaard worden zolang het gemeenschapsbelang

niet wordt geschaad. Dat wordt uitdrukkelijk bevestigd in het Protocol van Amsterdam. Het is niet nodig om de huidige mededeling over de financiering van de openbare omroepen te herzien. De huidige omroepmededeling is opgesteld in relatief algemene termen. Dat heeft als voordeel dat de Commissie zijn beschikkingspraktijk kan afstemmen op de concrete situatie in de betrokken lidstaat. Deze flexibiliteit moet behouden blijven. Openbare omroepen worden met belangrijke nieuwe uitdagingen geconfronteerd, en moeten daarop kunnen inspelen om hun opdracht doeltreffend te kunnen blijven uitoefenen. Dat zijn de principes die ook door de Franse Gemeenschap zijn bijgetreden.

De Vlaamse bijdrage aan de openbare raadpleging bevatte onder meer ook de volgende standpunten. De openbare omroep moet alle kansen krijgen om innoverende diensten te ontwikkelen. Als deze mogelijkheden worden ingeperkt door een te enge interpretatie van de regels inzake staatssteun op deze omroepen, zal dat een negatieve invloed hebben op de werkgelegenheid en groei in de mediasector, op de keuzemogelijkheden voor de consument, op de kwaliteit en beschikbaarheid van diensten voor audiovisuele en andere media, en op het pluralisme in de media en op de culturele diversiteit.

Een herziening van de omroepmededeling mag niet leiden tot nieuwe administratieve lasten. Wanneer deze herziening tot gevolg zou hebben dat nieuwe controlemechanismen worden ingevoerd, zijn bijkomende administratieve lasten onvermijdelijk. De huidige algemene regels uit de omroepmededeling kunnen door de Europese Commissie op een soepele manier worden toegepast, die tegemoet komt aan de specifieke nationale situatie van een lidstaat. Verdere verduidelijkingen zullen deze flexibiliteit inperken. Nu de organisatie en de financiering van de openbareomroepactiviteiten sterk verschillen van lidstaat tot lidstaat, is het verdwijnen van deze flexibiliteit zeker geen verbetering van het reguleringskader.

Wat de hogervermelde position paper betreft, waarbij de Vlaamse Gemeenschap zich heeft aangesloten, gaat deze uit van dezelfde principes en formuleert onder meer ook de volgende bedenkingen. De lidstaten moeten de openbareomroepopdracht zo kunnen omschrijven dat deze ook kan uitgeoefend worden via nieuwe platformen, zoals het internet en mobiele telecommunicatiediensten. De lidstaten beslissen zelf over de omschrijving en de toekenning van de openbareomroepopdracht, en kiezen daarvoor autonoom de gepaste juridische instrumenten en procedures. De omroepmededeling kan de lidstaten niet verplichten om telkens een marktbevraging te organiseren wanneer de openbare omroep een nieuwe dienst wil aanbieden.

Volgens het Protocol van Amsterdam moet de openbare omroep inspelen op de democratische, sociale en

culturele behoeften van iedere samenleving en op de noodzaak om pluralisme in de media te behouden. Daarvoor is het volgende noodzakelijk: een duidelijke definitie van de openbare omroepopdracht, een uitdrukkelijke toewijzing van deze opdracht aan een welbepaalde partij en een transparante financiering. Deze voorwaarden zijn al duidelijk vastgelegd in de omroepmededeling van 2001. Daarom is het volgens de onderschrijvende lidstaten niet nodig om de omroepmededeling fundamenteel te wijzigen. Wel kunnen enkele kleine wijzigingen doorgevoerd worden om de omroepmededeling beter af te stemmen op de technologische evolutie naar een digitaal medialandschap.

Wat de tweede vraag betreft, geef ik eveneens een volledig overzicht. De Zaak E 8/2006 over de financiering van de VRT werd door de Commissie ingeleid tegen België na een klacht van de particuliere omroepen over de verenigbaarheid van de financiering van de VRT met de regels van Artikel 87 en 88 van het Europees Verdrag. Het gaat over staatssteun. De zaak werd door de Commissie gesloten op 27 februari 2008, nadat er afspraken gemaakt werden in verband met de evenredigheid van de overheidsfinanciering van de VRT, en de verduidelijking van de omvang van de openbare omroepopdracht. Deze afspraken werden vervolgens verankerd in het decreet van 18 juli 2008. Deze tekst werd in deze Commissie besproken op 19 juni 2008.

Bij haar beoordeling van de zaak E 8/2006 maakte de Commissie toepassing van de principes uit de omroepmededeling van 2001: een duidelijke definitie van de openbare omroepopdracht, een duidelijke toewijzing aan een welbepaalde partij en een proportionaliteit van de overheidsfinanciering. Bij de herziening van de omroepmededeling wenst de Commissie deze principes te verfijnen op basis van de beslissingen die zij al genomen heeft over staatssteun voor de openbare omroep. Er zijn dus een twintigtal zaken, en wij zijn daar een van. Het is de bedoeling om de jurisprudentie ook mee te nemen bij de herziening van de omroepmededeling.

Nu de zaak E 8/2006 eerder dit jaar werd afgesloten, heeft een herziening van de omroepmededeling uit 2001 geen onmiddellijke impact op de VRT. Bij eventuele latere wijzigingen van het decretaal statuut van de VRT, zal wel rekening moeten gehouden worden met de gewijzigde mededeling. De redenering is dus eenvoudig. Op basis van de omroepmededeling uit 2001 heeft de Commissie een twintigtal uitspraken gedaan, waarvan de VRT een is geweest. We hebben de nodige beslissingen vernomen. Als we wat gaan verfijnen, zal er geen onmiddellijke impact zijn voor de VRT.

Wat de derde vraag betreft, of de minister terecht bezorgd is voor de culturele diversiteit, en welke opdracht de openbare omroepen volgens Europa niet meer mogen uitoefenen, antwoord ik het volgende. Ik ben

bekommerd om de culturele diversiteit, net als andere mensen die ik hier heb gehoord. De openbare omroep heeft op dat vlak een bijzondere opdracht die verband houdt met de democratische, sociale en culturele behoeften van de samenleving, en met de noodzaak om het pluralisme in de media te behouden. Dit wordt expliciet erkend in het Protocol van Amsterdam.

De openbare omroep speelt een belangrijke rol bij het ontwikkelen van de identiteit en de diversiteit van de lokale cultuur, en van een democratische en open samenleving. Ook door de heer Van Dijck is nog onderstreept dat dit uitermate belangrijk is voor kleinere lidstaten en deelstaten zoals Vlaanderen. Ik zet hier ook het werk voort van mijn voorganger.

De Commissie heeft zich niet uitgesproken over de concrete maatregelen tot inperking van de openbare omroepopdracht. Een al te verregaande verfijning van de omroepmededeling uit 2001 zou echter een negatieve impact kunnen hebben op de culturele diversiteit. Het regime voor de openbare omroep is in elke lidstaat verschillend. Om deze diversiteit – die tegelijk een rijkdom is – te behouden, moet de omroepmededeling voldoende flexibel kunnen toegepast worden. De huidige omroepmededeling is opgesteld in relatief algemene termen. Daar heb ik daarnaast al naar verwezen.

Op de laatste vraag welke procedure moet nog gevolgd worden om tot een definitieve Belgische en Europese eindtekst te komen, daar heb ik bij de start al naar verwezen. Het eerste ontwerp van de nieuwe gewijzigde omroepmededeling met de lidstaten bespreken wordt voorzien voor de maand november zodat de gewijzigde omroepmededeling kan afgerond worden in de eerste helft van 2009. De Vlaamse Gemeenschap zal het Nederlandse en intussen zo goed als Europese standpunt over de herziening van de omroepmededeling verder steunen, en de inspanningen voortzetten om te komen tot een slagkrachtige openbare omroep, terwijl ook de particuliere omroepen alle kansen moeten krijgen.

Ik ga ervan uit dat als deze commissie oordeelt dat er een uitgebreid debat over het eerste ontwerp moet gehouden worden, we dan voorts van gedachten kunnen wisselen.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Ik ben gerustgesteld. Als men het interview van uw voorganger leest, ontstond de indruk dat de publieke omroep op de helling stond. Dat is dus onjuist. Culturele diversiteit is evenmin een punt. Het heikele punt blijft de financiering en het spanningsveld betreffende de mededinging. Er zijn al belangrijke stappen gezet in dat verband. Het wordt dus goed opgevolgd, en het was allemaal wat ik ook had verwacht, veeleer een storm in een glas water. Er

is blijkbaar geen discussie over de essentiële taken. Onder impuls van de Nederlandse minister en zijn position paper gaat het blijkbaar de goede kant op. Ik kijk ook uit naar het debat om mee het standpunt van het Vlaamse Parlement te kunnen bepalen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Jos Stassen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de toepassing van de gecoördineerde mediadecreten in het dossier betreffende de herprofilering/afschaffing van Radio Donna

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Met enige verwondering heb ik meer dan een maand geleden naar het Donnadebat geluisterd en gekeken. Het is door een lek in de media aan het rollen gegaan. Wat, waarom en hoe was op dat moment niet erg duidelijk. De raad van bestuur van de VRT voelde zich door dit lek gepasseerd. De voorzitter belegde onmiddellijk een extra bestuursvergadering. Daaruit is dan gelekt. En afhankelijk van welke bron, kwam de VRT directie meer uitleg geven bij haar plannen, werd de VRT op het matje geroepen dan wel sterk gedesavoueerd. Ik weet niet exact wat er is gebeurd, maar dat is de teneur.

Op 10 september keurde de raad van bestuur dan toch de aangepaste of ongewijzigde plannen van de directie goed.

In deze interpellatie gaat het niet over het dossier Donna an sich. Maar eens de zaak rond is, zou de voorzitter van de VRT ons eens de zaak moeten uitleggen.

De voorzitter: Er is binnenkort een bezoek van onze commissie aan de VRT gepland.

De heer Jos Stassen: Het gaat niet om de plannen van Donna want als ze passen binnen de huidige beheersovereenkomst, lijkt me dit een operationele bevoegdheid te zijn van de gedelegeerd-bestuurder en geen strategische bevoegdheid. De strategische bevoegdheden werden bij de raad van bestuur gelegd, de operationele bevoegdheden bij de gedelegeerd bestuurder. Er wordt ook nog aan toegevoegd dat de raad van bestuur zelf bepaalt wat strategisch is. Dat kan leiden tot verschillende interpretaties. Wanneer dus, om een absurd voorbeeld te geven, de raad van bestuur vindt dat de kleur van de stoelen in de tv-studio's strategisch is, dan kan daarover een debat worden gevoerd. Dat laatste stuk van de

decreetwijziging kan dus leiden tot interpretaties en discussies. De toenmalige minister heeft gezegd dat ik me vergiste. Ik heb echter voorspeld dat dit tot moeilijkheden zou leiden. Het dossier-Donna illustreert wat ik twee jaren geleden heb voorspeld, met name dat de raad van bestuur zelf kan beoordelen wat strategisch is en dus elk dossier strategisch kan maken.

Wanneer we het decreet toepassen, kunnen we het dossier-Donna, of het dan gaat over het aanpassen, profileren of verdwijnen van de naam, moeilijk als een strategische zaak beschouwen.

Wat er vandaag bekend is over de plannen met Donna valt onder de huidige beheersovereenkomst. Het gaat hier niet om een strategische beslissing. Het afschaffen van Donna zonder vervanging zou een strategische beslissing geweest zijn. Maar dan zou een deel van het radiopubliek niet meer bereikt kunnen worden en zou er strategisch ingegrepen kunnen worden. Het herprofilen lijkt me geen strategische beslissing, maar toch heeft de raad van bestuur de zaak naar zich toe getrokken en er een strategische zaak van gemaakt.

Mijnheer de minister-president, kunt u een overzicht geven? Ik moet me immers baseren op wat er in de pers verschijnt. Het zou beter zijn om de zaken in dit parlement duidelijk te stellen. Betekenen de oorspronkelijke plannen een aanpassing van de beheersovereenkomst en de facto een strategische kwestie? Is in dit dossier de geest van de bevoegdheidsverdeling gevolgd tussen de raad van bestuur en de gedelegeerd bestuurder zoals decretaal bepaald? Trekt u hier beleidsconclusies uit over de toepassing van dit decreet in de toekomst?

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer Stassen, een raad van bestuur kan over alles discussiëren. Ik ben van oordeel dat dit dossier nooit naar de raad van bestuur had moeten gaan. Door de hele heisa die door een lek in de media is ontstaan, heeft de gedelegeerd bestuurder zelf aangeboden om het toe te lichten op de raad van bestuur. Dat is een kleine nuance.

Mijnheer de minister-president, ik heb gelezen dat er sprake is van een herprofilering. Wanneer dat binnen de beheersovereenkomst blijft, dan is dat een operationele beslissing zoals dat ook is met een naamwijziging. Ik heb echter gelezen dat er meer zou worden afgestemd op jonge vrouwen. Bij de adverteerders en binnen de VAR bestaat daar grote bezorgdheid over. Door de gebrekkige communicatie blijven de adverteerders bij Donna weg. Ze wachten tot ze weten waar ze aan toe zijn. De wijze waarop Donna in de media is gekomen en de perceptie daarvan door de adverteerders leidt tot een verlies aan reclame-inkomsten. Wie gaat dat verlies compenseren? Het kan toch niet dat de Vlaamse begroting moet

bijspelingen wanneer er verliezen zijn? Indien blijkt dat die verliezen te wijten zijn aan de gebrekkige aanpak van Donna, dan moet de VRT dat geld zelf ophoesten.

Mijnheer de minister-president, deelt u die visie? Wanneer het gaat om een herprofilering naar, zoals ik heb gelezen, een jong vrouwelijk publiek, dan zou dat wel eens problemen kunnen opleveren met de beheersovereenkomst, tenzij het anders wordt omschreven in de officiële documenten.

Bovendien heeft het Vlaams Parlement er al meermaals op gewezen dat er wordt uitgekeken naar een zender met hoofdzakelijk Nederlandstalige muziek. Dat is vandaag nog niet ingevuld. Hoe verhoudt dit alles zich in dit dossier?

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: De heer Stassen probeert duidelijkheid te brengen in de discussie wat een zaak is van de raad van bestuur en wat een zaak is van het management. In deze discussie zijn twee zaken relevant. Indien het enkel zou gaan om een naamwijziging, dan gaat het om een zaak van het management en niet van de raad van bestuur.

Het klopt wat de heer Decaluwe stelt, dat het de bedoeling was van het management om tekst en uitleg te geven aan de raad van bestuur.

In de beheersovereenkomst staan duidelijk een aantal zaken verwoord over de zender Donna. In die optiek is het belangrijk dat men de herpositionering van Donna toetst op basis van de beheersovereenkomst.

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Of de discussie over de vernieuwde radio Donna al dan niet strategisch is, hangt af van hoe men de zaken bekijkt. Hier is al een aantal belangrijke opmerkingen geformuleerd. Eerst werd gezegd dat Donna een antwoord moest vinden voor de dalende luistercijfers. Dat is echter niet waar want bij Golf 16 stijgen de luistercijfers met ruim 2 percent. Donna zat dus niet in de problemen voor wat het luisterbereik betreft.

In artikel 10, paragraaf 1, van de beheersovereenkomst staat dat het vernieuwde Donna de informatie zal doseren en uitzenden op een signalerende manier. Als Donna echter niet meer bestaat, dan staat in het contract een product omschreven dat niet meer bestaat. De beheersovereenkomst moet dus sowieso worden aangepast en geformaliseerd. Zo niet, ontstaan er discussies.

Volgens de raad van bestuur past het project perfect in de opdracht van de openbare omroep zoals die in de

beheersovereenkomst is opgenomen. Dat betekent, zoals ik net al zei, dat die overeenkomst moet worden aangepast.

Wanneer het gaat om een beslissing van de raad van bestuur, dan moet ook de regering daar haar zeg in hebben. De beheersovereenkomst wordt immers aangepast langs de kant van de openbare omroep. Wanneer Donna niet meer bestaat, waarover praten we dan? Hoe gaan we dat product omschrijven?

Ik zal u aantonen dat er wel iets aan de hand is bij de verandering van het product, niet zozeer volgens de definitie uit de beheersovereenkomst, maar in het concept an sich.

In de beheersovereenkomst staan containerbegrippen met interpreteerbare omschrijvingen van wat de vernieuwde Donna zou kunnen zijn. Daar past alles in. Dit probleem kan worden opgevangen. In heel de beheersovereenkomst op radiovlak zie ik nergens een van de veertien hoofdformats die internationaal gekend zijn. Die veertien categorieën zijn nog eens onderverdeeld in subcategorieën. Donna zal vervangen worden voor een CHR, een contemporary hit music radio. Op commercieel vlak is dat het meest interessante product. De commerciële definitiedoelgroep van een CHR-format gaat van vijftien tot dertig jaar wereldwijd.

Men zegt nu al wat de nieuwe doelgroep is van het nieuwe product. De VAR heeft aangekondigd dat de nieuwe doelgroep zich situeert tussen 15 en 44 jaar. Dat is ook de hoofddoelgroep van VTM en de SBS-groep. Bij Q-Music situeert de doelgroep zich tussen 18 en 44 jaar. De nieuwe Donna valt daar pal mee samen met nog een downgrade in leeftijd, dus nog meer verantwoordelijken voor de aankoop. Als we de vergelijking met alle doelgroepen van de openbare omroep maken, dan stellen we vast dat de doelgroep van Studio Brussel zich momenteel situeert tussen de 18 en 34 jaar. We krijgen dan ook bijna een volledige overlapping van twee radiokanalen met volledige zendinstallaties en frequentieband.

Radio 2 richt zich tot 45 plus, radio 1 tot 25 plus selectief, Klara tot 40 plus. Alle doelgroepen worden op dit moment dus bereikt. Donna en Studio Brussel bestrijken dezelfde doelgroep. Binnenkort zal de VRT dus twee radiozenders hebben, met alles wat daarbij hoort inzake marketing en sponsoring. Ik heb daar een probleem mee. Hoe kan men nog verdedigen dat de herprofilering van Donna is gebaseerd op dalende luistercijfers? De cijfers zijn zelfs gestegen in de laatste golf. De herpositionering zoals de VAR die nu verkoopt, is een strategische beslissing. Er wordt een tweede commercieel product neergezet ten opzichte van de commerciële radio's die op dit ogenblik nog in opbouw

zijn. Ik denk dat we daar verder moeten kijken dan de raad van bestuur en de VRT alleen.

De heer Dany Vandenbossche: Mijnheer Stassen, ik ben het niet met u eens. De vraag is niet zozeer of het al dan niet om een strategische beslissing gaat. Volgens mij is de gedelegeerd bestuurder naar de raad van bestuur geweest en is er daarover gelect. De raad van bestuur heeft niet aan de gedelegeerd bestuurder gevraagd om die beslissing te nemen. De gedelegeerd bestuurder geeft gemeend met dat dossier naar de raad van bestuur te moeten gaan.

Mijnheer Verstrepen, ik ben het niet met u eens dat bij een herprofilering of hervorming van Donna de beheersovereenkomst moet worden gewijzigd. Maar die discussie kunnen we later nog voeren.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Ik heb hier een volledig overzicht bij me. Op 2 juli 2008 stelt de directeur Media het plan voor de lancering van een nieuwe radio voor aan het directiecollege. Tussen 2 juli 2008 en 28 augustus 2008 wordt het project intern verder voorbereid. Op 28 augustus 2008 wordt er gelect op de voorpagina's van De Standaard en Het Nieuwsblad. Op 1 september komt de raad van bestuur samen om de VRT-plannen te bespreken. Op 10 september komt de raad opnieuw bijeen om een eindbeslissing te formuleren in het dossier-Donna.

In artikel 10, paragraaf 1, staat: "Donna bereikt een groot deel van de Vlamingen en vervult de basisbehoefte het leven aangenaamer te maken. De VRT zal het radioaanbod van Donna vernieuwen en uitbouwen tot een volwaardig 'bij de tijd'-net." Dit gaf voldoende armslag om te doen wat men nu gedaan heeft.

Toen Radio 3 is getransformeerd tot Klara, was dat ook geen groot major event dat de beheersovereenkomst zou overschrijden. Aangezien het er expliciet in staat, was het toch al duidelijk dat daaraan gewerkt zou worden.

Wat nu is gebeurd, is conform de bepalingen uit artikel 10, paragraaf 1, van de beheersovereenkomst.

Mijnheer Decaluwe, u hebt het over de impact op de inkomsten. De inkomsten waren gedaald en men heeft geprobeerd die dalende trend om te buigen door een nieuw initiatief te nemen. Aangezien er een perslek is, zit men in een twilightzone waar iedereen een standstill hanteert, waardoor er minder inkomsten worden gegeneerd. Als dat klopt, en men wil die verliezen recupereren bij de overheid, dan hebt u daar een probleem mee, als ik u goed begrijp. Ik heb daar nu echter geen cijfers over dus ik stel voor dat we daar later op terugkomen.

Wat de bevoegdheidsverdeling betreft, is al een antwoord gegeven door de andere vraagstellers. Daar bestaat volgen mij geen probleem over.

Het belangrijkste punt gaat over de beleidsconclusies die ik uit dit dossier zal trekken. Rekening houdend met alle elementen inzake bevoegdheidsverdelingen en strategische kwesties ben ik van mening dat de VRT in dit dossier de correcte procedures heeft gevolgd.

Het is vervelend dat dit dossier in de pers is uitgelekt. Dat is een spijtige zaak bij heel wat dossiers. Door dat lek is de serene behandeling van het dossier wat in het gedrang gekomen. De raad van bestuur heeft echter de nodige beslissingen genomen.

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de minister-president, permitteer me te zeggen dat ik het niet meer begrijp. *(Opmerkingen)*

Minister-president Kris Peeters: Voor of na mijn antwoord?

De heer Jos Stassen: Na uw antwoord zeker niet. U zegt dat het duidelijk is dat dit dossier vandaag operationeel is. En toch stelt u dat het goed is dat de raad van bestuur beslist heeft. Decretaal gezien heeft de raad van bestuur daarvoor echter niet de bevoegdheid. Ik heb gehoord wat de voorzitter van de raad van bestuur heeft gezegd. Hij zei dat hij de raad zou sameroepen omwille van dat lek.

U zegt twee tegengestelde zaken. Het artikel van de beheersovereenkomst en van het decreet is duidelijk. Het stelt dat de plannen zoals ze nu bekend zijn, passen binnen de beheersovereenkomst en de operationele bevoegdheid. Toch stelt u dat de raad van bestuur beslist heeft.

Dat is een precedent. Ik vrees dat dit bij veel andere dossiers zal gebeuren. Wat ik in juni 2006 heb voorspeld, zal steeds meer gebeuren. De raad van bestuur zal veel meer beslissingen die niet puur strategisch of half strategisch zijn, naar zich toetrekken. Dat is problematisch voor de toekomst. Daarom heb ik u daarover geïnterpelleerd. Daarom vind ik dat de beleidsconclusies iets te gemakkelijk getrokken worden. Ik vraag u zich zeer correct aan zowel de beheersovereenkomst als het decreet te houden en ervoor te zorgen dat de bevoegdheden ter zake duidelijk zijn, ook voor de raad van bestuur.

Decretaal is bepaald dat de raad zeggenschap heeft over strategische beslissingen. Dat is zo beslist door de decreetgever. Gelet op het precaire evenwicht dat daarover bestaat en altijd zal bestaan, moet het operationele

aspect in handen van de gedelegeerd bestuurder, en liefst van de directie, liggen. Dat moet behouden blijven. Anders zal men in de toekomst in de problemen komen.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Stassen, een aantal mensen hier hebben bevestigd dat de gedelegeerd bestuurder zelf naar de raad van bestuur is gegaan. Uw stelling is toch niet dat men moet verhinderen of verbieden dat de gedelegeerd bestuurder naar de raad van bestuur zou gaan om te zorgen voor een groot draagvlak voor wat hij doet? Is dat wat u zegt? Dat lijkt me een zeer eigenaardige stelling.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de minister-president, ik verwijst naar wat op de radio is gezegd. Dat was zeer duidelijk. De heer Peeters is voorzitter van de raad van bestuur.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Ik heb er daarnet al naar verwezen. Het is een zaak van het management. Omdat het toch om een ingrijpende zaak gaat, wordt de raad van bestuur op eigen initiatief geïnformeerd. Ik zie echt niet wat het probleem is. Als men dat niet mag of hoort te doen, dan moeten we ook geen vragen meer stellen over bevoegdheden van anderen. Wij zouden dan bijvoorbeeld geen vragen meer mogen stellen aan een minister over zaken waarvoor hij direct bevoegd is. Tekst en uitleg vragen, zou dan niet meer mogen. Mijnheer Stassen, ik begrijp dat echt niet.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Zoals minister-president Peeters zegt, is de gedelegeerd bestuurder op eigen initiatief naar de raad van bestuur gestapt om te zorgen voor een draagvlak. Er was immers commotie. Mijnheer Stassen, u zoekt spijkers op laag water.

Wat ik de VRT en het management verwijt, gaat over iets anders. Herinner u het lek in verband met Woestijnvis. Het kot was te klein. Hebt u iets gehoord over inspanningen die werden gedaan om het lek te vinden? Dit was veel belangrijker dan het contractje van Woestijnvis. We hebben daarover van het Rekenhof ongeveer alles gekregen wat we moesten krijgen.

Als de bewering van de heer Verstrepen klopt, dan is er een probleem. Het is echter niet omdat de VAR iets zegt dat er geen nuances zijn. Ik herinner me de start van de commerciële radio's. De openbare omroep had de prijzen voor reclame gebradeerd. Het gevolg was dat er klachten waren en dat de tarieven marktconform werden gemaakt.

Als de openbare omroep zich constant positioneert omwille van de reclame-inkomsten, dan is ze verkeerd bezig.

Ze moet een zo breed mogelijk publiek bereiken. Het ene sluit misschien het andere niet uit. Als, zoals de heer Verstrepen zegt, twee zenders exact hetzelfde profiel hebben, dan is er mogelijk een probleem. De cijfers zullen dat bewijzen. Ik heb het gevoel dat we daarover in de nabije toekomst nog eens zullen debatteren. En als we dan toch door de VRT ontvangen worden, dan kunnen we de vraag aan de mensen zelf stellen.

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Ik begrijp natuurlijk de houding van de heer Stassen over de raad van bestuur en de politisering. Dat is een van die nagels waar altijd op wordt geklopt.

Ik zou echter het accent willen verleggen. Mijnheer de minister-president, ik denk wel dat dit een zaak voor u of deze regering wordt als blijkt dat de twee zenders in de uitvoering inderdaad commercieel beginnen te werken. U zult het dossier dan naar u moeten toetrekken. Dan wordt het wel een beslissing van de politiek. Dan komt het niet meer overeen met de beheersovereenkomst.

Ik kijk naar wat de commerciële jongens gaan doen. Dat kan men totaal niet tolereren.

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: In tegenstelling tot de heer Decaluwe geloof ik op dat punt wel wat minister-president Peeters heeft gezegd, namelijk dat het dossier zoals het vandaag voorligt, past binnen de beheersovereenkomst. Ik betreurt dat u daar geen beleidsconclusies uit trekt over de duidelijke bevoegdheidsafbakening tussen de raad van bestuur en de gedelegeerd bestuurder.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de aandacht voor de Paralympics op de openbare omroep

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte minister, in augustus konden we dagelijks genieten van zeer uitgebreide verslaggeving over de Olympische Spelen op de openbare omroep. Ik kon dit trouwens zeer waarderen. De ruime aandacht voor de Olympische Spelen staat

echter in schril contrast met het gebrek aan aandacht voor de Paralympics. Bij het behalen van een bronzen medaille door Jan Boyen op de piste achtervolging kregen we op het journaal van de VRT enkel een ‘pasfoto’ van de atleet te zien. U zult begrijpen dat dit mij ten zeerste stoorde. Op de Duitse, Nederlandse, Italiaanse, Franse, Britse openbare omroepen zijn er wel programma’s gewijd aan de Paralympics met minstens verslaggeving en beelden van de eigen atleten.

Ik citeer uit de beheersovereenkomst van de VRT. “Wat zijn sociale meerwaarde betreft, heeft de VRT een belangrijke verbindende rol. Hij heeft in zijn aanbodbeleid bijzondere aandacht voor het stimuleren van de sociale cohesie. Ook het ondertitelen van televisieprogramma’s voor doven en slechthorenden en ze toegankelijk maken voor blinden, is een van de manieren om de sociale samenhang te verhogen. De VRT is bovendien sociaal actief als organisator of sponsor van talrijke evenementen. Hij ondersteunt het diversiteitsbeleid, het gelijkekansenbeleid en het Noord-Zuidbeleid van de Vlaamse overheid.”

Mijnheer de minister-president, de non-aandacht voor het belangrijkste sportwereldevenement voor personen met een handicap valt mijns inziens absoluut niet te rijmen met de taak van de openbare omroep. Graag had ik daarover uw mening, alsook de eventuele reactie van de openbare omroep.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mevrouw Stevens heeft voor 200 percent gelijk.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega’s, mevrouw Stevens, ik heb hierover informatie opgevraagd bij de openbare omroep. De VRT kon van de bronzen medaille van Jan Boyen voor het tijdrijden op 8 september in het journaal van 13 uur geen videobeelden aanbieden. Dat komt omdat de wedstrijdbeelden van de prestatie van Jan Boyen niet waren opgenomen in het beeldaanbod van de voormiddag waarop de VRT rechten had.

De VRT bracht wel de beelden van de prestatie in het journaal van 19 uur, aangevuld met een interview met de atleet. Ook in Terzake werd die dag uitgebreid aandacht geschonken aan de prestatie. Toen de atleet op 13 september ook vierde werd bij het wielrennen op de weg, kwam hij opnieuw uitgebreid in beeld en aan het woord in het journaal. Later was hij ook live te zien in De zevende dag. Bij de terugkeer van de paralympische atleten is er nog eens aandacht aan besteed.

De VRT heeft met het Belgisch Paralympisch Comité een samenwerkingsovereenkomst afgesloten. De VRT

was als enige omroep – behalve een journalist van Belga zelfs als enig Belgisch medium – aanwezig op deze spelen. De VRT had er een journalist en een cameraploeg om verslag uit te brengen in zijn nieuws- en sportuitzendingen.

Een vergelijking met de Olympische Spelen in augustus is, denk ik, delicaat. Het Belgisch Paralympisch Comité was ook geen vragende partij om live-uitzendingen te brengen van de Paralympics. De samenwerking met het Belgisch Paralympisch Comité verliep goed en in een goede sfeer. Het Belgisch Paralympisch Comité toonde zijn tevredenheid en vond dat de VRT de overeenkomst en de afspraken volledig is nagekomen. Mevrouw Stevens, ik kan u ook een overzicht geven van de programma’s waarin aandacht werd geschonken aan deze spelen.

Als we alles op een rijtje zetten, dan is de conclusie dat de VRT wel degelijk de nodige inspanningen heeft geleverd om over de Paralympics een kwaliteitsvolle en zo volledige mogelijke verslaggeving te brengen. Ik ben het er natuurlijk mee eens dat de media-aandacht voor de gewone Olympische Spelen niet in verhouding staat met de media-aandacht voor de Paralympics, maar dat is, denk ik, realistisch gezien ook niet mogelijk. De VRT is zijn verplichtingen uit de beheersovereenkomst zeker nagekomen.

Ik sluit me echter ook aan bij de opmerkingen van u en van de heer Decaluwe. Hoe meer het onderwerp aan bod kan komen, hoe beter. Ik apprecieer zeker de prestaties van die atleten.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor dit korte antwoord. Ik begrijp dat de Paralympics zelf geen vragende partij waren voor rechtstreekse uitzendingen. Ik vind dat jammer en onbegrijpelijk. Ik begrijp niet waarom we niet alle mogelijkheden aangrijpen om topsporters met een handicap te promoten. U zegt zelf dat de media-aandacht voor gewone Olympische Spelen helemaal niet in verhouding staat met die voor de Paralympics. We moeten inderdaad redelijk blijven. Maar ook mensen met een handicap hebben recht op eigen voorzieningen. Ze hebben ook het recht aan topsport te doen. De overheid moedigt mensen aan om te sporten. De atleten met een handicap kunnen een voorbeeld zijn voor andere mensen met een handicap om ze aan te zetten ook aan sport te doen. Ik heb het dan niet alleen over topsport, maar ook over sport voor allen, inclusief mensen met een handicap..

Mijnheer de minister-president, ik vraag u in de toekomst meer aandacht te besteden aan dat fenomeen. Misschien kan er gebruik gemaakt worden van digitale

televisie. Op die manier geeft men de mensen de kans op dat kanaal te kijken. Via internet, meer bepaald de website van de VRT, zijn er ook mogelijkheden om informatie te verspreiden over de resultaten van topsporters op de Paralympics. Dat is belangrijk voor mensen met een handicap.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw Stevens, ik kan die stelling enkel bijtreden. We zullen daar de nodige aandacht aan besteden en inspanningen leveren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over een evaluatie van het topsportbeleid naar aanleiding van de Olympische Spelen 2008 in Peking

Interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de stand van zaken van het topsportactieplan 2016 naar aanleiding van de Olympische Spelen 2008 in Peking

Interpellatie van de heer Hans Schoofs tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de resultaten van het topsportbeleid en de evaluatie van de Olympische Spelen 2008 in Peking

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de minister, de 29ste Olympische Spelen werden een tijd geleden in Peking afgesloten. Het resultaat dat de Vlaamse sporters haalden, is veeleer schamel te noemen, namelijk twee medailles in atletiekdisciplines. In het verleden hebt u er altijd op gehamerd dat er inzake topsportbeleid gefocust wordt op de Spelen van 2012 in Londen. Het was alsof u de bui van 2008 zag hangen.

Toch zijn er enkele vaststellingen waar we niet omheen kunnen. In 2004 haalden de Belgische atleten 3 medailles. In 2000 waren het er 5, in 1996 6. We kunnen in 2008 dus bezwaarlijk van succesrijke Olympische spelen gewagen. We kunnen er immers niet omheen dat er niet alleen deze legislatuur, maar ook tijdens de vorige legislatuur veel aandacht was voor Topsport en er aanzienlijke bedragen voor werden uitgetrokken. De minister gaat er prat op dat hij de middelen voor topsport heeft verviervoudigd. Komt daar nog bij dat landen die

zeer vergelijkbaar zijn met Vlaanderen, wel met heel wat meer eremetaal uit Peking zijn vetrokken.

Er zijn ook de bedenkingen die geformuleerd werden op een persconferentie van het BOIC in de Belgische ambassade in Peking. Daar stelde de delegatieleider Philippe Rogge openlijk: “We hebben gefaald.” De analyse die er werd gemaakt is er een die al jaren geleden door Jacques Rogge werd gemaakt, namelijk dat er in dit land een gebrek aan sportcultuur is en dat we af te rekenen hebben met een gebrekkige sportinfrastructuur. Het BOIC lanceerde evenzeer een onverholven oproep voor meer middelen. De kloof met het buitenland is volgens het BOIC te groot. Het moet anders in de toekomst, klonk het op de persconferentie in Peking. De analyse van het BOIC was dus negatief.

Uit de reacties van de minister van Sport lijkt het erop dat de vlucht vooruit genomen wordt. In de media stelt de minister dat we tegen 2016 in de top 20 van de wereld moeten zitten. De minister verwacht dat tegen dan het Topsportbeleid echt zijn vruchten zal beginnen afwerpen. Ook moet er volgens de minister een strijdplan komen voor de Spelen in 2012. In de media kondigt de minister aan dat hij het BOIC meer zal ondersteunen, maar hij is van mening dat de Franse Gemeenschap een grotere duit in het zakje moet doen.

Het lijkt erop dat de minister de Spelen positiever evalueert dan het BOIC en dat hij bereid is meer middelen uit te trekken voor het BOIC, dat overigens nog altijd federaal werkt, hoewel sport al jaren een gemeenschapsbevoegdheid is. Ik heb daar in het verleden al vaker op gewezen. Ik vind dat terug in de concrete vraag van de heer Sauwens hierover.

De vraag is dan ook of we geen tabula rasa kunnen maken bij het BOIC. Het zou kunnen worden samengesteld in functie van erkende federaties en conform de Vlaamse decreetgeving. De vraag is ook of de inspanningen van de Vlaamse Gemeenschap in verhouding staan tot de bereikte resultaten.

Als minister hebt u een bepaalde koers uitgestippeld met als ondersteunende factor onder meer de topsportmanager. Dat dit beleid niet echt aanslaat, blijkt onder meer uit de resultaten van de voorbije Olympische Spelen. Maar we moeten dit zeker ruimer bekijken. Er loopt duidelijk iets mis met het huidige topsportbeleid in Vlaanderen. In een weekblad konden we deze zomer het volgende lezen. “Als je dat afzet tegenover de budgetten, de persaandacht en de investering in iemand als Ivo Van Aken, onze topsportmanager, dan kan je maar één zaak concluderen: tweede zit zonder vrijstellingen, of erger nog, gelijkgesteld met de afgewezenen.” Verder gaat het artikel ook nog in de aard van: gezakt naar tweede klasse, terwijl de uitdaging de Champions League was. Dat was de omzetting naar de voetballogica.

Overall blijkt het huidige topsportbeleid vrij stevig op de korrel te worden genomen. Het is dus hoog tijd voor een concreet en eenduidig beleid dat niet alleen bestaat uit het management van diverse afzonderlijke initiatieven. Ook Carla Galle, administrateur-generaal van Bloso geeft dat toe. Ze stelt: “Stop de versnippering. Investeer in trainers; zorg voor betere en onafhankelijke topsportcoördinatoren in de sportbonden.” Carla Galle staat trouwens ook vrij kritisch tegenover de minister over het feit dat de topsportcontracten soms rechtstreeks via de minister worden onderhandeld. Ze zegt: “De politisering van de topsport is geen goede zaak.” Ik haal dat uit een artikel dat een tijdje geleden is verschenen en waarin mevrouw Galle vrij kritisch naar u uithaalt, mijnheer de minister – ik geef toe dat het niet de eerste keer is dat zij haar gal spuwt. Het gaat om een artikel van 31 augustus, mijnheer de minister, waarin vrij zwaar wordt uitgehaald naar uw beleid.

Deelt u de analyse van het BIOC dat we de afgelopen Olympische Spelen gefaald hebben? Bent u van oordeel dat het topsportbeleid dient bijgestuurd te worden? Zo ja, in welke zin?

Wat is uw reactie op de scherpe kritiek van de administrateur-generaal van Bloso?

U bent volgens de media bereid het BOIC meer te ondersteunen. In welke zin is dat te rijmen met de federale logica en het feit dat het BOIC nog steeds niet gesplitst is? Welke evaluatie heeft u naar aanleiding van de jongste Olympische Spelen gemaakt? Welke accenten wil u leggen in aanloop naar de Olympische Spelen van 2016? Welke ambities stelt de Vlaamse Regering voorop inzake topsport, gelet op de investeringen die de Vlaamse overheid doet?

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Ook vier jaar geleden al hebben we een debat gevoerd over het feit dat de resultaten op de Olympische Spelen minder goed waren dan verwacht. Het is goed dat de commissie Sport zich daarover beraadt. Het is tijd om een bilan op te maken. Zoals de vorige spreker het stelde, heeft zowel het BOIC als de hele Vlaamse sportwereld gezegd dat we niet gelukt zijn, dat de kloof met de rest van de wereld immens is en dat we daaraan wat moeten doen. Daartegenover was u redelijk euforisch. U stelde dat er verder moest worden gewerkt, dat het beter kon en dat we in 2012 wel 10 medailles zouden halen, en dat we in 2020 tot de absolute wereldtop zouden horen.

Ik pleit voor een realistischere aanpak die de inspanningen maximaliseert om te beletten dat de politiek en de Vlaamse minister van Sport als voorwerp van hilariteit door de Vlaamse media zouden worden behandeld. Het is belangrijk breedtesport ook te koppelen aan een heel sterke inzet.

In de vele artikels en beschouwingen die neergeschreven werden, is er een artikel in een weekblad dat mij bijzonder is bijgebleven. Het betreft een interview met Roger Moens. Hij durft eens te nuanceren. Het is een zeer interessante benadering die ons, politici, met de voeten op de grond plaatst. Hij relateert bijvoorbeeld het feit dat China zo geweldig gescoord heeft. Ze hebben wel veel medailles behaald, maar gerelateerd aan het aantal inwoners is dat nog ver beneden België. In de klassieke olympische sporten, zoals atletiek, hebben ze bijna geen medailles behaald. Ze hebben vooral gescoord in de duiksport, met 11 medailles, en hebben 9 medailles in het gewichtheffen behaald, 8 in het schieten en 8 in het badminton. Als de doelstelling erin zou bestaan om zoveel mogelijk medailles te halen, moet men nagaan waar de bevolking goed in is. Vervolgens moet worden gezocht naar niches, kleinere sporten. Desnoods vinden we er enkele nieuwe uit, die dan op de olympische lijst moeten komen. Enkele jaren geleden was judo slechts een demonstratiesport op de Olympische Spelen.

De heer Moens relateert dus enorm. Hij stelt de vraag waarom de Caraïben zo scoren. Dat zou te maken hebben met hun afkomst. Het is een vrij recente bevolking afkomstig van de slavenbevolking. Alleen de sterkste onder hen hebben de overtocht uit Afrika overleefd, bijgevolg zijn ze genetisch veel sterker. Hij zegt bijvoorbeeld ook dat de Nederlanders gewoon groter zijn dan de Vlamingen en de Belgen.

We moeten dus voorzichtig zijn bij het uitzetten van onze doelstellingen. Ik pleit voor een optimaliseren van wat ons wordt aangereikt. De vraag is of we goed bezig zijn vandaag.

Ik wil het eerst hebben over de kaderovereenkomst Topsport tussen de minister, het departement en Bloso, met de werkafspraken. In de kaderovereenkomst Topsport wordt de werking van de Stuurgroep Topsport, de Task Force Topsport en de procedure voor de toekenning van topsportsubsidies en werkingsmiddelen topsport bepaald, alsook de wijze van wederzijdse informatie-uitwisseling en rapportering. Kunt u mij een concreet overzicht geven van de uitwerking van deze kaderovereenkomst? Hoe vaak en waarover hebben de Stuurgroep Topsport en de Task Force Topsport de voorbije 2 jaar vergaderd? Welke beslissingen hebben zij genomen en uitgevoerd? Wie beslist over de toewijzing én de evaluatie van de topsportcontracten? Voorziet u ook in een specifieke ondersteuning van topsporttalenten die nog geen prestaties kunnen voorleggen?

Wat het BOIC betreft, ben ik het niet eens met het gevoerde beleid. Het BOIC heeft zijn statuten volledig conform de confederale logica aangepast. Ze willen samenwerken met de gemeenschappen. Ze beklagen zich erover dat ze met Vlaanderen geen contact

krijgen, terwijl de Franse Gemeenschap het afgelopen jaar een decreet heeft goedgekeurd. U had nochtans gezegd in uw beleidsbrief dat u een intentieovereenkomst had afgesloten: “Na intens onderhandelen ben ik erin geslaagd om een intentieverklaring tot samenwerking tussen de Vlaamse Gemeenschap en het BOIC af te ronden. Beide partijen spraken af om in een volledige complementariteit, transparantie en synergie samen te werken rond topsport. Een grotere efficiëntie van het topsportbeleid wordt daarbij beoogd. De intentieverklaring houdt rekening met de bevoegdheid voor topsport die in Vlaanderen berust bij de Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel en de opdracht van het BOIC dat onder meer verantwoordelijk is voor de voorbereiding op, de selectie voor en de deelname aan de Olympische Spelen, zoals bepaald in het Olympisch Charter.” Welke concrete gevolgen heeft deze intentieovereenkomst gehad? In hoeverre is ze uitgevoerd? Zult u zoals de Franstalige Gemeenschap een ontwerpdecreet indienen? Ziet u andere mogelijkheden om deze intentieverklaring te concretiseren?

Het is een duidelijk voorbeeld. Men kan zeggen: “Schaf het BOIC af, dan zal het beter gaan”. Iedereen die de sector kent, weet dat het BOIC erkend is door het IOC. Zolang België daar een lidstaat van is, wordt de deelname aan internationale competities geregeld via het BOIC. Een intense en goede samenwerking met het BOIC lijkt me dan ook primordiaal. Ze stellen dat ze niet betrokken werden bij het dopingbesluit of het decreet over medisch verantwoord sporten. Ze zijn zelfs niet om advies gevraagd.

Door alle middelen te centraliseren en alle contracten naar u toe te trekken, mijnheer de minister, biedt u geen garantie voor goede resultaten. Het tegendeel is waar. U leest de kritiek ook. Hans Vandeweghe, een van de meest gerenommeerde journalisten, pleit na de spelen expliciet voor het herfederaliseren van de topsport. Dat is het resultaat van het feit dat we onvoldoende samenwerken met de structuren die er vandaag bestaan. Dat is mijn stelling.

Wat de topsportinfrastructuur betreft, is de vraag of de versnippering van de middelen tot in de kleinste dorpen in Vlaanderen een goede zaak is. Zou Vlaanderen niet beter investeren in topsportinfrastructuur? Er zijn enkele voorbeelden. Er bestaan enkele grote indoorsporthallen met tribunefaciliteiten, publieksfaciliteiten, grote en multifunctionele kunstgrasvelden, 50 meterzwembaden, turnhallen, atletiekpistes, ook BMX-parcours en schietstanden. De schietsporten staan vandaag in Vlaanderen helemaal in de verdrukking. We hebben dit debat vroeger ook al gevoerd maar het is ook hier op zijn plaats.

Als we de analyse maken van de betere resultaten en de medailles, komen we uit bij een kleine groep van atleten die zeer goed begeleid zijn. Denkt u eraan om dit model

te operationaliseren zodat ook andere beloftevolle jongeren en topatleten uit verschillende disciplines medisch, psychologisch en technisch goed worden begeleid en tot een goed resultaat kunnen komen?

Een eeuwig zwak punt blijft de talentdetectie. Er is een enorme bewegingsarmoede bij onze jeugd. Onze jongeren hebben een slechte conditie en we scoren laag in de Europese rankings. De rol van het onderwijs is belangrijk. In hoeverre kunnen we onze leraren lo niet meer betrekken bij de detectie van topsporters? We moeten de evaluatie van het topsportscholenbeleid ook durven te voeren.

Tot slot blijkt de kwaliteit van de trainers en begeleiders van cruciaal belang. In hoeverre is het huidige VTS-trainerdiploma A voldoende geschikt voor topsportbegeleiding? Kunnen we niet overschakelen naar een soort van AA-diploma om de perfectie te bereiken? Investeren in trainers is zeker de volgende maanden en jaren van belang. Heel wat trainers worden immers uit België weggehaald.

Samengevat, mijnheer de minister, pleit onze fractie voor een intensere samenwerking met de spelers, Blo-so, het BOIC en de federaties op het terrein.

De voorzitter: De heer Schoofs heeft het woord.

De heer Hans Schoofs: De conclusie die we na de Olympische spelen in 2008 moeten trekken, is duidelijk. We zijn van 3 naar 2 medailles gegaan en van 16 van de top 8-plaatsen naar 12. Dat resultaat vraagt om opheldering en verduidelijking over de manier waarop wij onze atleten voorbereiden op een olympiade. Het is een resultaat dat ons doet nadenken over het topsportbeleid in Vlaanderen. Het gaat niet zozeer om het aantal medailles. België heeft het niet veel slechter gedaan dan in de vorige olympiades. In 1976 behaalden we 6 medailles. Dat had misschien meer te maken met afwezigheid van de Afrikaanse landen. In 1980 haalden we 1 medaille, in 1984, 4. Tussen 1988 en 2008 zijn slechts het jaar 1996 en het jaar 2000 echte uitschieters met respectievelijk 6 en 5 medailles.

Sinds 1988 zakten we in de totale rangschikking een twintigtal plaatsen, tot op plaats 46. Op papier scoren we iets beter dan in 2004, waar we slechts op de 51ste plaats eindigen. Dat zijn cijfers. Misschien moeten we het medailledebat wel durven los te koppelen van het topsportdebat. Als ik de heer Sauwens het verhaal van Roger Moens hoor vertellen, is enige nuance op zijn plaats. Medailles zijn natuurlijk wel een reflectie van het niveau van onze topsporters, maar de obsessie voor medailles leidt tot op heden alleen tot glorieuze uitspraken over het aantal medailles in plaats van het evalueren en constructief omgooien van het topsportbeleid in Vlaanderen.

U wenst in de top 20 te geraken. Dat getuigt van een zekere stoutmoedigheid, als je weet dat dit gelijk staat met 11 medailles, waarvan driemaal goud. Dat is een resultaat dat we sinds 1924 niet meer behaalden. Uw nieuwe ambitie nam nog toe. Voor Peking sprak u immers over 10 medailles, ik neem aan dat het om Vlaamse medailles ging. Dat is toch in een krant verschenen.

Minister Bert Anciaux: Dat is niet juist.

De heer Hans Schoofs: Het gaat om 2012 en 2016.

Minister Bert Anciaux: Dan gaat het niet over Peking.

De heer Hans Schoofs: Dan kunnen we nu toch al conclusies trekken. We lopen dus terug in plaats van vooruit te gaan. Uw achtergrond kennende, gaat het om 10 Vlaamse medailles. Dat kan misschien nog worden toegelicht.

We kunnen niet ontkennen dat we talent in huis hebben. Op alle olympiades voor de jeugd behaalde België 82 medailles, tegenover 101 medailles in Nederland. Dat is een interessant gegeven. Toch slaagt België er niet in om het laatste einde van de rit te vervolledigen en dat jeugdige talent naar een topsportniveau te brengen. Dat is ook een indicator.

We moeten het aandurven om het kader dat wordt gecreëerd, onder ogen te zien. Op dat vlak dringen zich maatregelen op. Op het veld zijn de laatste vier jaar geen fundamentele wijzigingen aangebracht. Ik verwijs naar de wildgroei in contracten. Er zijn topsporters in België met contracten bij een van de drie regio's. Dat is buiten het Vlaamse niveau gerekend. Ook in Vlaanderen hebben we Blosocontracten, er is Atletiek Vlaanderen en er zijn allerlei wielerploegen. Er is ook nog het Belgische leger, maar dat staat misschien los van uw invloed.

Op de loonlijst van de minister staan 107 sporters, met niet altijd even grootse resultaten. Daaruit moeten we ook een duidelijke conclusie trekken. Wat is het resultaat dat wordt verwacht van onze topsporters? In hoeverre is er een verband tussen een resultaat en een doorlopend contract? Nederland haalt een behoorlijk resultaat op het vlak van topsportprestaties. Daar worden de prestaties meer gekoppeld aan de verloning.

We weten dat Michael Phelps schatrijk is. Iemand als Fred Deburghraeve heeft een onnoemelijk grote prestatie geleverd. Hij was genoodzaakt om als schoenenverkoper door het leven te gaan. We moeten ons eens de vraag stellen wat de offers zijn die een topsporter levert in zijn korte carrière en wat daar tegenover staat als verloning. We moeten daar een open debat over voeren. We moeten durven discussiëren over een relatie tussen de verloning en topsportprestaties.

We moeten het ook eens hebben over de al dan niet koppeling van de verloning aan het diploma. De mogelijkheid

om te studeren en aan topsport te doen, is prima. Wat mij betreft, mag dat gestimuleerd worden. Maar het diploma staat volgens mij los van de prestatie. De beloning van de contractant moet in verhouding staan tot zijn prestatie en niet tot de achtergrond waarmee hij zijn topsportcarrière begint. Een arbeider die beter presteert dan een hooggeschoolde en toch minder verdient, is in de huidige maatschappij niet verdedigbaar en is ongehoofwaardig. Een diploma is wel handig voor de periode na de sportcarrière. Het moet vanuit alle milieus gesteund worden om de sportman of -vrouw in een later leven meer kansen te geven.

We stellen vast dat we er niet in slagen een aantal topcoaches in ons land te houden. Er zijn voorbeelden zoals Julien Hoferlin. Gerrit Beltman, de hoofdcoach van de artistieke vrouwengymnastiek, werd ontslagen na Peking 2008. Toch beweert uzelf en de topsportmanager dat tegen 2016 de invloed van trainers en wetenschappelijke begeleiding veel groter zal zijn dan vandaag. De realiteit is nu echter anders. Talentvolle begeleiders trekken naar het buitenland of worden ontslagen en degenen die blijven, klagen erover dat de federaties, die misschien zelf niet de juiste kwalificaties in huis hebben, te veel over de schouders mee kijken.

Ook de topsportcoördinatoren bij de bonden hebben niet altijd de gewenste ervaring met topsport. In mijn ogen is het de taak van de topsportmanager te waken over de kwaliteit bij de federaties en ze bij te staan waar nodig. De Vlaamse minister van Sport betaalt wel die coaches, maar heeft te weinig inspraak. Zowel de topsportmanager als de minister laat zich leiden door federaties, waarin raden van bestuur nog steeds veel invloed hebben en waar sportkennis niet altijd dezelfde waarde krijgt toebedeeld.

Wat de topsportscholen betreft, verwijs ik naar het actualiteitsdebatje dat we hebben gevoerd naar aanleiding van de berichtgeving in de pers. Een ruime meerderheid van de sprekers heeft gewezen op het te hoge aantal topsportscholen in Vlaanderen. We hebben alleszins niet voldoende talent aan trainers in huis om in al die scholen topsport op niveau aan te bieden. Daarnaast was er ook nog die vernietigende doorlichting. U hebt trouwens beloofd om daar iets aan te doen.

Wat het beoogde Vlaamse sportmodel in het regeerakkoord betreft, staan we nog niet op het punt dat u hebt vooropgesteld. Misschien is er een gebrek aan visie, samenwerking en structuur. U zou zelfs gezamenlijke doelstellingen opmaken met het BOIC. Daarnaast zou u met de Franse Gemeenschap een actieplan opstellen voor ploegsporten. U spreekt over samenwerking met alle actoren. Hoever staat u daarmee? Is die gerealiseerd? Hoe staat het op dat vlak met de samenwerking met het onderwijs? Moet u daar tijdens het laatste jaar

van de legislatuur nog werk van maken of is dat een opdracht voor een volgende regering?

Via 'Sport voor Allen' en de infrastructuursubsidies werd heel wat op poten gezet. De pps-constructie is van kracht. Ik veronderstel dat we te gepasten tijde van gedachten kunnen wisselen over de resultaten.

De topsportmanager heeft ongetwijfeld zeer veel goede bedoelingen met de topsport in Vlaanderen. Ik denk echter dat zijn rol nog voor een deel onduidelijk is en dat zijn invloed op het veld nog moet blijken. Op dit moment ontbreken de echte beleidslijnen voor topsport een beetje. De verhoudingen en samenwerkingsverbanden tussen de sportactoren blijven vaag. Welke bijkomende duidelijkheid kan de topsportmanager in dat verband nog creëren? Wat wilt u in de toekomst nog met die functie bereiken? Zullen de invloed en de macht nog toenemen?

Mijnheer de minister, op een bepaald moment hebt u uw lot zelf aan dat van de topsportmanager gelinkt. U hebt gezegd dat als hij faalt, dat voor u ook het geval is. Ik wil nu niet het woord 'falen' in de mond nemen. Dat waren natuurlijk wel sterke uitspraken. We zijn nu toe aan een evaluatie. Deze commissie heeft nu de taak u met deze uitspraak te confronteren en u te vragen wat de stand van zaken is, wat uw visie is. We kunnen er natuurlijk niet omheen dat de medailles daarbij in rekening moeten worden gebracht.

Mijnheer de minister, welke lessen worden getrokken uit de olympiade in Peking? Met welke suggesties of voorstellen houdt u rekening voor het beleid? Welke bijdrage heeft de topsportmanager geleverd bij de Olympische Spelen in 2008? In hoeverre is hij verantwoordelijk voor het resultaat? Hoe wordt het resultaat van de topsportmanager geëvalueerd en in welke mate zal zijn rol worden aangepast naar aanleiding van de evaluatie van de Olympische Spelen in Peking? Wat is de stand van zaken met betrekking tot de voorbereiding voor de olympiades van 2012 en 2016? Welke strategie en motivatie gebruikt u om tot de ambitieuze doelstelling – een plaats in de top 20 – te komen? Op welke basis komt u tot dergelijke besluitvorming en hoe wilt u deze doelstelling realiseren?

De voorzitter: De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke: Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer de minister, mijn vragen lopen parallel met die van de interpellanten. Mijnheer de minister, u hebt zelf verklaard dat u in september uw conclusies zou trekken en dat u de zaak zou evalueren. *(Opmerkingen)*

Ik zal niet onmiddellijk het ontslag eisen van de minister en de topsportmanager. *(Gelach)*

Dat kan nog komen. Het hangt af van het antwoord. *(Gelach)*

De interpellanten hebben het al gehad over de medailles. We behalen nu schitterende resultaten in de atletiek. Men kan zeggen dat dat afhangt van individuele talenten en minder van het beleid. Zo is het altijd iets. Als het resultaat positief is, is dat ondanks het topsportbeleid.

De top 8 krijgt diploma's. We hebben drie vierde plaatsen behaald. Over een roeier – toevallig een Brugge-ling – die net naast de medailles grijpt, wordt dan wat meewarig gedaan. Toch heeft hij ook een topprestatie geleverd.

Men zegt soms dat er geen sportcultuur is. De media gaan daar heel dubbelzinnig mee om. Daarnet was er nog een vraag over de Paralympics. Dat negatieve, dat meewarige beeld speelt toch ook mee.

Naast de drie vierde plaatsen – ook de meest ondankbare resultaten – hebben we twee vijfde, twee zevende, drie achtste plaatsen gehaald in het wielrennen, judo, zeilen, roeien en zwemmen. Dat verdient waardering. We hebben opnieuw zwemmers, topsportbeloften. Ze hebben zeker enige potentie voor Londen 2012. Ik ben dus niet geneigd toe te geven aan dat doemdenken. Ik doe daar niet graag aan mee. Dat belet natuurlijk niet dat we kritisch moeten zijn over het verleden en dat we moeten kijken wat verbeterd kan worden. Mijnheer de minister, ik zal dus met interesse luisteren naar uw conclusies.

Ik geloof nogal sterk in de stuurgroep Topsport, waarin alle actoren – het BOIC, de topsportmanager enzovoort – verenigd zijn. Dat is ook al jaren mijn stokpaardje. Men spreekt dan uit één mond, er wordt één visie ontwikkeld. Van daaruit wordt dan alles gestuurd en gecorrigeerd, en worden voorstellen gedaan voor het beleid. Ze functioneert sinds 2005. We moeten kijken wat er gebeurd is, of het goed functioneert, wat er beter kan enzovoort. We moeten zorgen voor één structuur. Ik kan begrijpen dat u soms beleidsaccenten wilt leggen. Ik weet niet of dat wel de juiste manier is en of het niet beter is alles in één stuurgroep onder te brengen. Die stuurgroep is dan verantwoording verschuldigd aan het beleid. Politici willen zich soms met alles bemoeien. Ze heeft echter geen volledige knowhow over disciplines zoals sport.

Tijdens de huidige legislatuur zijn de middelen spectaculair gestegen. Ik herinner me nog debatten uit de vorige legislatuur. Iedereen zei toen dat er te weinig middelen gaan naar sport voor allen en naar topsport in het algemeen. Elke partij heeft toen gezegd dat er zou gezorgd worden voor meer middelen. Nu is er een pak bijgekomen. Ik verwijs daarvoor naar de begrotingen

van de afgelopen jaren. We moeten nog meer het accent leggen op de topsportstructuur.

De vorige olympiade werd voorafgegaan door een topsportactieplan. Mijnheer de minister, is er een nieuw topsportactieplan in de maak? Vroeger heb ik u al geïnterpelleerd en ondervraagd over de samenwerking met het BOIC. Bij de Stuurgroep Topsport moeten concrete afspraken worden gemaakt. Het BOIC zet een aantal lijnen uit. De Vlaamse Gemeenschap moet echter trachten een deel van dat beleid te beïnvloeden en te bespeken. Ze moet ook trachten samen te werken. Door dit alles moet een coherente visie ontstaan en moeten op het terrein concrete acties gevoerd worden.

Ik pleit er ook voor zicht te krijgen op de tewerkstelling en de instapregeling. Bij Bloso is er één regime, het departement hanteert dan weer andere criteria. Dat is niet gezond. Het is beter dat één lijn wordt gehanteerd, zodat de potentiële topsporter op een gelijke manier behandeld wordt.

Er zijn voor- en tegenstanders van topsportlonen. Werkt men zo betuttelend of niet? Iemand die volgens bepaalde criteria een loon krijgt van de overheid, krijgt op een bepaalde manier ook een waardering. Het gaat niet altijd om topvoetballers, die ook op jeugdige leeftijd heel wat geld binnenrijven. Zwemmers moeten met schaarse middelen werken. De discussie moet ook op dat vlak worden gevoerd. Ik pleit ervoor om die lonen voor bepaalde sporttakken te behouden.

Mijnheer de minister, in de toekomst kan een coherenter en homogener beleid worden gevoerd.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik beschouw me helemaal niet als een deskundige of kenner als het gaat om topsport. Toch wens ik te zeggen dat we na een paar jaar topsportbeleid niet moeten verwachten dat er veel medailles worden behaald. Dat is onmogelijk. Ik heb ervaring in de cultuur- en de kunstensector. Investerings in structuren, in het kunstonderwijs, in het hoger kunstonderwijs leveren niet onmiddellijk resultaten op. Op het vlak van de kunsten heeft Vlaanderen nu een heel grote naam. Dat is echter het resultaat van twee decennia werk. De ene minister heeft daarvoor wat meer gedaan dan de andere.

Ik weet ook wel dat 20 jaar te lang is voor topsporters. Die zijn dan al lang over hun hoogtepunt. Ik wil enkel zeggen dat we enig geduld aan de dag moeten leggen om de resultaten van de investeringen te zien.

Tijdens de Olympische Spelen was ik in Frankrijk en Spanje. Op de lokale Franse televisie zag men alleen maar Franse atleten aan Franse wedstrijden deelnemen. Fransen zijn superchauvinistisch. Medailles zijn voor hen nog belangrijker dan voor ons.

De tijd dat de Olympische Spelen duren, is een van de weinige momenten waarop het Belgisch-nationale gevoel nog bestaat. Men moet echter intellectueel eerlijk blijven. Men kan niet op twee à drie jaar een structuur opbouwen die in Vlaanderen, of België tot de top en tot een medailleoogst kan leiden. Er zijn verschillende jaren nodig om de structuur op punt te zetten. U weet welke inspanningen al zijn geleverd. U hebt gelijk als u evaluatie vraagt. Ik sluit me daar volledig bij aan. Dat moet ook gebeuren. De structuren en het topsportbeleid van de federaties moeten van kortbij worden opgevolgd.

Hoeveel keren hebt u zelf niet gezegd dat er nog bergen werk zijn? Laat ons dat doen, maar laat ons ook eerlijk zijn. We konden in Peking met dit beleid niet oogsten. Dat zal ten vroegste mogelijk worden tijdens de volgende spelen. Uw tabel van de spelen is gestoeld op toeval dat dan tot resultaat kan leiden. Ik denk aan een toevallig goede trainer of een exceptionele lichting. Het mooiste voorbeeld van gericht werken ken ik in Groot-Brittannië met het baanwielrennen. Wie zou nu denken dat Groot-Brittannië een land van wielrennen is? Toch halen ze aan de lopende band medailles. Het is het gevolg van een professioneel opgezet en gekaderd beleid. Dat moeten we in Vlaanderen ook doen. We zijn daarmee bezig. We moeten dat evalueren en kritisch bijstellen.

Heel wat structuren concurreren met elkaar. Samenwerken kan alleen maar als de wil van alle kanten er is. We leven nu eenmaal in een complex land. Ik stel vast dat het daar schort. Er is een ernstig probleem.

De heer Vandeweghe haalde het idee boven om sport te herfederaliseren. Dat vind ik een giller, alsof dat de oplossing kan zijn. Als men ziet welke omkaderende maatregelen voor de sport op het federale vlak worden genomen, zouden we met België wel heel ver geraken.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Er zijn heel wat vragen gesteld, de toon ervan is zeer pertinent. We moeten een evenwicht vinden in de analyse. Wat voorbij is moet in de juiste context worden geplaatst en de juiste conclusies moeten worden getrokken. Zoals de heer Sauwens zegt, is het moeilijk om te vergelijken met andere landen of met vroeger. Er zijn veel meer landen die deelnemen, en veel sporten zijn intussen geglobaliseerd. De tijd dat judo door 15 landen werd beoefend, is voorbij. Het moet tot de juiste proporties worden herleid. Er zijn heel wat landen die op een welvaartspeil gekomen zijn zodat het aanbod van sporters groter wordt.

In sommige sportdisciplines krijgen we af te rekenen met vervalste concurrentie. Ik wil dat niet overroepen. Als ik zie hoe in China kinderen worden opgeleid voor de Olympische Spelen, ben ik blij dat we geen

medailles halen. Kinderen worden er misvormd om later vedetten te worden.

We moeten niet gelaten toekijken, maar doelbewust keuzes maken. Er moet een expertise op het terrein plaatsvinden. Waar zijn we goed in, welke mensen bezitten kennis of vaardigheden, waar zit de infrastructuur en waarin staan we sterk? Daar moeten we op focussen.

We moeten met drie elementen rekening houden: met welke structuur gaan we van start, met welke infrastructuur en met welke mensen? Dat laatste element is het belangrijkste.

Wat de structuren betreft, is iedereen het erover eens dat er te veel naast en tegen elkaar wordt gewerkt. Niemand wil zijn heilige huisje verlaten. Het gaat over het departement, Bloso, het BOIC, universiteiten met expertise, en over federaties. Dat is het grote uitgangspunt: samenwerken, niet tegenwerken. Alle neuzen moeten in dezelfde richting wijzen. Zelfs voor de periode die er nog tijdens deze legislatuur rest, moet u de nodige noten kraken, mijnheer de minister. Misschien zit niet iedereen op dezelfde golflengte, maar dat is nu eenmaal het politieke lot. Het is wel van primordiaal belang.

Infrastructuur is nodig voor sport en zeker voor topsport. Er is een brede waaier aan infrastructuur nodig. Ik heb bijvoorbeeld nog een vraag over voetbalstadia, maar essentieel is dat er beslissingen worden genomen en dat we van een aantal nimby-syndromen afstappen. Topport kan niet zonder topsportinfrastructuur.

Voorts zijn de mensen van belang. Er zijn de atleten, en er zijn de mensen die voor begeleiding zorgen. Er moeten niet alleen goede statuten voorhanden zijn zodat de sporters op een adequate manier kunnen werken. Elke medaille die wordt gehaald, is in de eerste plaats de verdienste van de atleet. Maar als er in Vlaanderen geen structuren waren, was er van Tia Hellebaut geen sprake geweest. Op een bepaald ogenblik was ze zelfs afgeschreven. Ze is door structuren die politiek tot stand zijn gekomen, via Atletiek Vlaanderen en nadien via Bloso, de atlete geworden die ze nu is. Het ene bevrucht het andere. Sporters met daadkracht en wilskracht aan de ene kant, en aan de andere kant de statuten.

We moeten ook blijven investeren in expertise voor onze topatleten en toptrainers. We moeten daarvoor de grenzen durven over te steken. Ik stel in Vlaanderen nog te veel een kerktoerenmentaliteit vast. We moeten investeren en dat kost geld.

Er zijn dus drie luiken van tel. Ik doe nog een warme oproep om beslissingen te nemen, hoe moeilijk ook, in verband met het eerste element, namelijk de structuren. Op zichzelf is dat nog geen garantie voor succes, maar

dan hebben we alles uit de kan gehaald om er te staan in 2012 en 2016.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Ik dank alle leden voor hun tussenkomsten. In tegenstelling tot wat ik had verwacht, is de sfeer kritisch maar ook opbouwend en positief.

Het sportbeleid, meer dan welk ander beleid ook, wordt door vele mensen gepercipieerd als bijzonder eenvoudig en eenduidig. Dat is onzin. Het topsportbeleid is bijzonder ingewikkeld en vereist een bijzonder uitgebreid gamma van maatregelen. Het is een beleidsdomein waarvan vele mensen denken dat ze er expert in zijn. Over het topsportbeleid wordt heel vaak in de meest eenvoudige bewoordingen gesproken, geanalyseerd of geëvalueerd. De opsomming van de uitdagingen die hier vandaag is gegeven, is niet simplistisch. Er is een probleem van perceptie van het beleid, van het resultaat ervan. Er is een probleem met de vlucht vooruit, een te groot engagement vanuit de politiek, te veel gedrevenheid of bemoeizucht. Er is een probleem met de inschatting van middelen. Er zijn mensen die stevast zeggen dat er teveel middelen zijn. Anderen zeggen dat het er te weinig zijn. Ik hoor een pleidooi voor een gezonde evaluatie, voor een gezonde ambitie en tegelijk voor voorzichtigheid bij het vastleggen van onze doelstellingen. Dat moet worden afgewogen tegen de gezonde ambitie die ook vanuit het beleid aan de dag moet worden gelegd om de zweep erop te leggen. Het is geen beleidsdomein waar met zachte omkaderende fluwelen maatregelen een vanzelfsprekend topresultaat wordt behaald.

We zitten in een totaal gewijzigde en zich wijzigende wereld waarin topsport aan gewicht wint. Dat geldt dus niet alleen voor Vlaanderen, maar voor de hele wereld. Er zijn vele spelers. Er kunnen drastische maatregelen worden genomen om aansturing te verstrekken, maar de realiteit leidt er vaak toe dat men daar niet aan toekomt. Men moet enerzijds zoveel mogelijk spelers laten meespelen, maar anderzijds moet een keuze worden gemaakt voor de beste onder hen. Dat is de moeilijkheid.

Er zijn voorstanders en tegenstanders van samenwerking met het BOIC. Er zijn de uitdagingen rond de sportinfrastructuur. Er is het opsplitsingsbeleid tussen de absolute toppers, de beloftevolle jongeren, het topsportbeleid en de talentdetectie waar de heer Sauwens naar verwees. In 90 percent van de gevallen hoor ik alleen iets zeggen over de begeleiding van de absolute topsporters. Ik hoor van bijzonder weinig initiatieven, voorstellen of kritiek over talentdetectie, talentontwikkeling of beloftevolle jongeren.

Er is voorts nog de problematiek rond de uitdaging van de kwaliteit van de trainers. En er is het zoeken naar

een evenwicht tussen enerzijds voldoende ondersteuning bieden aan topsporters en anderzijds het pampieren van topsporters. Er moeten voldoende stimulansen zijn maar er mag niet gepamperd worden. Roger Moens zegt dat vaak. Onze topsporters zouden te veel in de watten worden gelegd. Een goed evenwicht is belangrijk. Voetbal is daar een goed voorbeeld van.

Hij zegt dat onze topsporters te veel in de watten worden gelegd. Voetbal is een mooi voorbeeld.

De heer Johan Sauwens: U hebt er ambtenaren van gemaakt.

Minister Bert Anciaux: Ik wil helemaal niets negatiefs zeggen over ambtenaren. Ik heb ook heel uitgesproken meningen over waar die zouden moeten zijn. Ik kom daar straks nog op terug. Ik denk niet dat er een grote tegenstelling is tussen wat ik als een goed beleid beschouw en wat uw houding is.

Het gaat hier over coaches, topsportscholen, federaties, universiteiten, de topsportmanager die al dan niet verketterd of bejubeld wordt. Kortom, het gaat over een bijzonder complexe materie. De evaluatie kan daarbij niet beperkt blijven tot het al dan niet behalen van goud of zilver op de Olympische Spelen. En toch is het behalen van die medailles heel bepalend voor het oordeel bij de bevolking en zeker bij de pers. Dat is ook heel begrijpelijk.

Op basis van heel de puzzel wil ik trachten een aantal lijnen uit te zetten. Mijnheer Schoofs, ik zal straks dieper ingaan op de heel concrete vragen. Ik zal echter beginnen met enkele algemene bemerkingen.

De heer Caron heeft erop gewezen dat een topsportbeleid geen resultaten kan opleveren op één, op vier of zelfs acht jaar. Alle experts zullen zeggen dat er twaalf jaar nodig is om van een talent een absolute wereldtopper te maken. Om van een beloftevolle jongere een absolute wereldtopper te maken, is er acht jaar nodig. Om van een topsporter een wereldtopper, een medaillewinnaar op de Olympische Spelen te maken, is er minimaal vier jaar nodig. Ik vind dat niet uit. Alle deskundigen zeggen dat dit tijd vergt.

We hebben in deze legislatuur voor het eerst pogingen ondernomen om een topsportbeleid te realiseren. Het klimaat is nu gewijzigd. Geloof me vrij, de vorige ministers van Sport wilden dat evenzeer. Maar door de algemene politieke omgeving wordt het nu niet langer als iets bijkomstigs beschouwd. Dan mag er ter zake één topsportambtenaar zijn die een aantal initiatieven heeft genomen op basis van zijn eigen verleden of dynamisme, dan mag er ter zake een minister van Sport zijn, die individueel een aantal projecten wil realiseren, maar als er daarvoor geen brede basis is en in de begroting geen

middelen worden vrijgemaakt, dan blijft het beleid gericht op individuele projecten, die in het verleden wel een wezenlijke bijdrage hebben geleverd tot waar we vandaag en zeker morgen staan, maar die niet gestructureerd of op basis van een algemeen gedragen consensus zijn gegroeid.

Mijnheer Sauwens, wees nu eens eerlijk. Toen u minister van Sport was, had u voortdurend problemen met de federaties. De federaties wilden blijven doen waarmee ze bezig waren. Dat is trouwens nu nog het geval. Eigenlijk hadden ze niet veel zin in politieke inmenging in de topsport. Hetzelfde geldt voor het instituut Topsport Vlaanderen of Atletiek Vlaanderen. Dat zijn initiatieven die zijn genomen aan het begin van de vorige legislatuur en die niet werden gedragen door alle partners in het topsportbeleid. Toen ik de heer Sauwens tijdens de vorige legislatuur opvolgde, voor een te korte periode om iets wezenlijk te realiseren, werd me voortdurend gevraagd of ik nog bijkomende zaken zou creëren. Er was toch al zoveel en de samenwerking was al niet evident.

De situatie is op dat vlak veranderd. Tot de vorige olympiade in Athene was er nog nooit zoveel geld naar de topsport gegaan. Tijdens die olympiade werd voor het eerst 15 miljoen euro ingezet vanuit de Vlaamse Gemeenschap. Mijnheer Sauwens, ik weet met welk budget u in 1999 bent begonnen, maar het was in elk geval veel minder. Dat budget is daarna wel opgetrokken maar er zijn pas tijdens deze legislatuur echt nieuwe budgetten doorgedruwd. Tijdens de laatste olympiade werd er al 50 miljoen euro uitgetrokken. Voor de volgende olympiade zal op de begroting 90 miljoen euro worden uitgetrokken. Dat schept de mogelijkheid om een topsportbeleid te voeren. We doen niet aan verspilling. Niemand kan echter zeggen dat er geen middelen beschikbaar zijn voor wat nodig en nuttig is. Het is alleen niet de minister van Sport die kan bepalen wat nodig en nuttig is. Daarvoor moet hij zich laten omringen door de knowhow en de topsportkennis die verzameld is. Het komt er dus op aan de juiste mensen te verzamelen.

In die realiteit van timing en middelen bevestig ik met een bescheiden optimisme en voluntarisme dat het mogelijk moet zijn om in 2016 tien medailles te halen. Heel de wereld investeert mee. De twee medailles die we in Peking hebben gehaald – en het is heel gevaarlijk wat ik nu ga zeggen – zijn in gewicht veel meer waard dan de drie medailles die we in Athene hebben gehaald, zeker voor de Vlaamse Gemeenschap. Er was toen één persoon die een medaille heeft gehaald en die min of meer gelinkt was aan de Vlaamse Gemeenschap.

Er zijn vier jaar nodig om van de top naar de wereldtop te gaan. Het is niet de minister van Sport die Tia Hellebaut of Kim Gevaert heeft gemaakt. Het gaat om een

gemeenschappelijke impact van tal van actoren die ook in het verleden reeds initiatieven hebben genomen zoals Atletiek Vlaanderen, het instituut Topsport Vlaanderen enzovoort. Topsport Vlaanderen werd als zeer negatief ervaren omdat het een bijkomende partner was, terwijl het de eerste actor was die nadacht over wetenschappelijke projecten en een grondige begeleiding. De naijver in die wereld is echter bijzonder groot.

De resultaten zijn niet goed maar er zit wel potentialiteit in voor 2012 en 2016. Kenny De Ketele en Iljo Keisse hebben nipt naast een medaille gegrepen.

Wie in het begin leek is, blijft dat zijn hele leven. Je wordt veel sneller expert topsport als je niets met het beleid te maken hebt. Wanneer Kenny De Ketele vier jaar ouder is en de begeleiding krijgt die hij vandaag krijgt, dan rijdt hij dat gat dicht en dan hebben we goud. Wanneer absolute toptatleten zoals Sven Nys gedurende vier jaar worden begeleid door de mensen die hem nu begeleiden, en hem reeds op korte termijn dergelijke prestaties lieten neerzet, dan garandeer ik u dat hij binnen vier jaar een medaille haalt. En zo kan ik er nog een aantal noemen.

Wat de samenwerking betreft, is de vraag waar het precies verkeerd loopt. Ik heb geprobeerd om tijdens het laatste jaar van deze legislatuur een heel ingrijpende hervorming binnen de topsport te realiseren. Het Topsportdecreet komt er echter niet om verschillende redenen, maar hoofdzakelijk omdat een grondige hervorming enkel haalbaar is wanneer dat aan het begin van een legislatuur politiek wordt afgesproken. Momenteel is dat politiek niet haalbaar. Dat betekent echter niet dat ik aan de kant blijf staan.

Ik wil het ook nog even hebben over de topsportscholen. We hebben daar in deze commissie over gediscussieerd, en niemand heeft ten gronde gepleit voor één topsportschool. De enige naïeveling die in zijn beleidsnota één topsportschool vooropstelde, was ikzelf. Iedereen, alle burgemeesters en alle politieke partijen, waren van mening dat dit niet haalbaar was. Moest ik me daarbij neerleggen of zoeken naar andere creatieve oplossingen? Ik geloof in het tweede.

Het is erg moeilijk om de sportfederaties te doen inzien dat topsport iets helemaal anders is dan het algemene sportbeleid. Ik kan hun dat niet kwalijk nemen. Zij zitten al heel hun leven in de raden van bestuur. Wanneer er dan eindelijk topsporttalent opduikt, dan pakken ze daar graag mee uit. Hoe zouden we zelf zijn? De tijd dat de wedstrijden enkel werden gekozen in functie van de toeristische trekpleister van een stad of dorp, is nu voorbij. Maar dat is nog niet zo lang het geval. Nog niet zo lang geleden kozen raden van bestuur enkel in functie van de op dat moment van het jaar heersende temperatuur. Ze kozen dan soms bij sommige sporten voor

tweederangwedstrijden in plaats van voor wereldkampioenschappen.

Ik geloof absoluut niet in het uitsluiten van de sportfederaties uit het topsportbeleid. Ik geloof wel in het iets minder alomvattend laten zijn van die federaties op het vlak van de begeleiding van de absolute toppers. We hebben de sportfederaties nodig om een goed topsportbeleid te krijgen. We hebben hun voluntarisme, inzet en werking nodig om de talenten op te sporen. Daarna hebben we ze ook nodig bij de begeleiding van die talenten. Misschien hebben we ze minder nodig zodra de toppers er zijn. Misschien moeten ze tijdens die laatste vier jaar iets minder impact hebben.

Hoe kunnen we al die actoren laten samenwerken? Ik dacht via een sportdecreet waarin de minister van Sport niet alles naar zich toe trekt maar er zelfs overdreven afstand van neemt. Dat is tegen mijn eigen ideologie want ik vind dat de politiek wel degelijk een maatschappelijke impact moet hebben en ook binnen de topsport haar verantwoordelijkheid moet kunnen nemen. Dat decreet komt er echter niet.

Ik geloof in een taskforce, in een orgaan waarin alle belangrijke actoren samen zitten. Alle beslissingen moeten daar samen worden genomen om ze vervolgens als adviezen voor te leggen aan de minister van Sport, aan de raad van bestuur of aan de verantwoordelijke van het BOIC. De actoren binnen die taskforce moeten daar niet zitten vanuit een gewapende vrede. Zij moeten elkaar het succes ook gunnen.

Een topsportmanager wordt op dit moment mee aangevallen wanneer hij goed samenwerkt met de minister van Sport. Dat is de realiteit en dat is niet correct. De minister van Sport aanvallen, tot daar aan toe. Maar de topsportmanager aanvallen omdat hij goed overeenkomt met de minister van Sport, is niet correct.

Ik geloof in die taskforce maar ik denk dat we een tandje moeten bijsteken. Ik geloof in een Stuurgroep Topsport die een evaluatie maakt van het huidige beleid. Ik heb voor mezelf een evaluatie gemaakt. Ik weet voor mezelf waar de fouten zitten. De grootste uitdaging is wellicht de coördinatie en het loskoppelen van het laatste luik van de begeleiding van topsporters van de rest van het topsportbeleid. Een van de grootste uitdagingen is het maken van een objectieve evaluatie van alle actoren.

De stuurgroep die de minister van Sport samenstelt, moet actoren bevatten waarover niemand twijfelt zoals de leidend ambtenaar van het BOIC, de toekomstige figuur van het BOIC, een aantal bekende topsportactoren, een vertegenwoordiging van de universiteiten, atleten en oud-atleten. Samen moeten zij het huidige topsportbeleid evalueren. Nog voor het einde van dit

jaar moet die evaluatie leiden tot een nieuw actieplan 2010-2012. Daarin moeten duidelijke keuzes worden gemaakt. In het actieplan 2004-2008 stonden geen keuzes. Dat bevatte pogingen om het topsportbeleid structuur te geven. Die structuur is er, nu moeten dus nog de keuzes worden gemaakt. Waarin gaan we investeren? Gaan we investeren in vrouwengymnastiek? Die keuze zal niet eenvoudig zijn en is enkel mogelijk wanneer de actoren van die stuurgroep mensen bevat die ver boven het gewoel uitsteken.

Vier jaar geleden heb ik aan Ivo Van Aken gevraagd om de coördinatie van de taskforce op zich te nemen. Wanneer we Eddy De Smedt van het BOIC, Paul Rowe van Bloso en Ivo Van Aken willen laten samenwerken, dan mag daar geen hiërarchie tussen bestaan. Dat is psychologie. Er moet ook nog iemand worden bijgevoegd die boven al het gewoel staat en die ervoor kan zorgen dat deze drie personen kunnen samenwerken.

Ik wil afspraken met het BOIC, mijnheer Sauwens, maar dan moet het BOIC ook doen wat het al jaren heeft beloofd. Het BOIC heeft zicht op alles wat wij doen. Mijn vraag is nu dat ook het BOIC zijn dossiers via de taskforce laat verlopen vooraleer daarover een beslissing wordt genomen. Wij krijgen nu inzage in de beslissingen van het BOIC lang nadat die beslissingen zijn genomen. In die taskforce moet dat vertrouwen er opnieuw zijn.

Mijnheer Schoofs, de criteria voor topsportstatuten en dergelijke moeten niet allemaal dezelfde zijn. Ze moeten vertrekken vanuit de realiteit dat een topsportbeleid niet een en hetzelfde beleid is. Er is een verschil tussen talentdetectie, talentontwikkeling, beloftevolle jongeren en topsporters. Wat beloftevolle jongeren en topsporters betreft, mogen andere criteria worden gehanteerd. Niet iedereen is vanaf zijn achttiende een topsporter. Ik vind het dan ook logisch dat er een aantal projecten zijn zoals Atletiek Vlaanderen die toppers maken. Topsportscholen zijn scholen die toppers moeten maken. Nu denkt men te vaak dat men al een topper is wanneer men op een topsportschool zit.

Het nieuwe decreet komt er niet. Dat betekent echter niet dat er niets komt. In de relatie met de federaties heb ik samen met Bloso en op basis van het advies van de taskforce en van de stuurgroep een nieuw uitvoeringsbesluit gemaakt. Daarin moeten convenanten worden afgesloten over alles wat te maken heeft met de begeleiding van topsporters, beloftevolle jongeren, talentdetectie en talentbegeleiding. Alles wat via de federaties verloopt, zal geregeld kunnen worden via het uitvoeringsbesluit van het decreet op de sportfederaties.

Mijnheer Sauwens, u hebt het decreet op de sportfederaties voorbereid. Het werd goedgekeurd bij mijn aantreden. Het is niet het beste decreet dat er is maar het heeft wel heel wat stabiliteit gebracht in de sportsector. Het is

dus niet ideaal maar toch vraagt iedereen om eraf te blijven. We moeten eerst zorgen voor de professionalisering van de sport en de topsport. Daarvoor moet het uitvoeringsbesluit zo eenvoudig mogelijk worden gemaakt.

Een tijdje geleden heb ik een intentieverklaring ondertekend met de voorzitter van het BOIC. Toen hij die voorlegde aan zijn raad van bestuur, bleek die niet akkoord te gaan. Er moest eerst een akkoord zijn over een erkenning van het BOIC en over de rol die het BOIC kan spelen in het nationaal antidopingagentschap.

Tijdens de spelen in Peking heb ik onder meer gesproken met het BOIC. De twee eisen van het BOIC om die intentieverklaring in de praktijk te brengen, hebben we daar besproken. In het uitvoeringsbesluit zal ik een erkenning van het BOIC opnemen, ook al zullen sommigen me daarvoor afschieten. Ik zal aan de regering een jaarlijkse verhoging van de middelen voorstellen op voorwaarde dat die intentieverklaring ook wordt uitgevoerd.

In de overeenkomst die ik met het BOIC heb gesloten, staat dat er een Vlaamse interfederale komt binnen het BOIC. Daarvoor wil ik gerust de erkenning van het BOIC op mij nemen. De heer Sauwens heeft gelijk wanneer hij zegt dat het BOIC de enige partner is ten aanzien het IOC. Er is maar een mogelijkheid om daar een Vlaams olympisch comité van te maken: als Vlaanderen onafhankelijk wordt. Maar nu is er dus het BOIC, ooit een van de kroonjuwelen van de Belgische staat. Wanneer we daar een confederale instelling kunnen van maken, dan heb ik daar graag die erkenning voor over.

Ik heb met het BOIC lang en uitdrukkelijk over het antidopingbeleid gesproken. Wat ik niet aanvaard, is dat het BOIC zich geroepen voelde om een nationaal instituut te zijn voor de dopingproblematiek, een soort Belgische rechtbank inzake het dopingbeleid.

In het decreet over het medisch verantwoord sporten hebben we in functie van de opvolging van de vragen van het WADA, heel ons beleid aangepast. De federaties van de professionele sportbeoefenaars en de elitesporters moeten een onafhankelijk orgaan creëren waarin de tuchtzaken worden samengebracht. Ik hoop dat alle federaties samen één orgaan opbouwen. Het BOIC, of althans de Vlaams vleugel ervan, mag daar gerust een essentiële rol in spelen. Wanneer we een Vlaamse interfederale kunnen bouwen van uitsluitend de sportfederaties, dan kan daaruit een orgaan worden gecreëerd, een Vlaams antidopingagentschap. Het BOIC gaat daarmee akkoord. Wat mij betreft, staat er niets meer in de weg om nu die overeenkomst te sluiten. We gaan dat doorzetten, vooral omdat nu de uitvoeringsbesluiten worden aangepast die betrekking hebben op de erkenning van het BOIC.

Wat Bloso betreft, ging ik er eveneens van uit dat het beter is een agentschap te hebben dat zich 100 percent bezighoudt met 'Sport voor Allen'. Op politiek vlak heb ik dat niet gehaald. We kunnen ook niet doen alsof 'Sport voor Allen' niets te maken heeft met topsport. Ik wilde de link met sport voor allen via de federaties realiseren.

Ik heb er geen probleem mee dat Bloso mee een volwaardige rol blijft spelen in het topsportbeleid. We hebben een verdeling doorgevoerd. De uitvoering van het decretaal verankerd topsportbeleid zit bij Bloso. Alles wat te maken heeft met beleidsvoorbereiding en beleids-evaluatie zit bij het departement. Dat is een heel zuivere afspraak. Het gaat dan enkel en alleen over de uitvoering. Alle beslissingen over het beleid worden genomen in de taskforce waar Bloso deel van uitmaakt.

Mijnheer Schoofs, wanneer we die zes topsportscholen niet kunnen fusioneren, dan moeten we ze op een andere manier samenbrengen. Dan moeten we ervoor zorgen dat er één aansturing is voor die zes scholen. Via die topsportscholen kunnen dan de federaties worden geactiveerd.

Een jaar geleden werd me gevraagd waar het topsport-decreet bleef. Wanneer binnen vijf jaar de nood bestaat aan een topsportdecreet, dan zal het er wel komen. Vandaag is de tijd daar niet rijp voor. Dat houdt me echter niet tegen om alles te doen om een globale visie te creëren via de taskforce. En dat heeft niets te maken met pretentie of eigenbelang. Wat de topsport betreft, ben ik zodanig platgewalst en kapotgemaakt dat ik enkel voor het beleid nog iets kan doen. Voor mezelf maak ik geen enkele kans meer om daar nog ooit een pluim op mijn hoed te steken. Ik blijf echter niet stil zitten. Tegen de volgende onderhandelingen moet er op zijn minst een duidelijke basis zijn.

Tot slot denk ik dat er bijkomende gezichten nodig zijn. Op dit ogenblik zijn er te veel mensen die het hoge woord voeren op het vlak van topsport. Het is belangrijk dat binnen het beleid een aantal figuren opstaan die door niemand worden gecontesteerd en die al die tegenstellingen kunnen overbruggen. Zij moeten ten aanzien van de bevolking een dynamiek tot stand brengen. Dat is vaak het verschil met andere landen. Vlaanderen is geen topsportnatie. Vlaanderen is ook geen sportgemeenschap. Wij volgen de Olympische Spelen en zijn fan zolang die spelen duren en tot twee weken nadien, als er nog kritiek kan worden gegeven. Daarna is het gedaan. Gelukkig zijn er elk jaar nog wat sportmanifestaties waar ook wat kritiek kan worden gegeven. We hebben wel degelijk sportmanifestaties waar de rest van de wereld ons om benijdt, zoals de Memorial Van Damme en de Ronde van Vlaanderen.

Ik zal nu antwoorden op de concrete vragen over de Olympische Spelen. Met onder andere Evy van Acker, Jos Lansink, Karin Donckers en Iljo Keisse was het

talent zeker aanwezig om meer medailles te halen. Voeg daarbij de atleten die een vierde of vijfde plaats hebben gehaald, dan moeten we toegeven dat er meer in zat. Maar iedereen die iets van topsport kent, weet dat niet alle mogelijke medaillekandidaten wel degelijk een medaille halen. Een atleet heeft nog altijd het recht om te falen. Ik begrijp dat er ontgoocheling was wanneer we op slechts twee medailles strandden, maar ik wil een meer genuanceerde analyse maken die ruimer gaat dan alleen het aantal behaalde medailles.

In achttien disciplines zijn onze atleten bij de top 10 van de wereld geëindigd. Alle Vlaamse zwemmers haalden persoonlijke besttijden en hebben nog heel wat groeipotentieel, zodat ze pas in 2012 of later op hun sterkst zullen presteren. Ik stel voor eens de analyse te maken van het aantal landen dat meedoet aan die disciplines waarin we er vroeger met kop en schouders bovenuit staken. Ik denk aan judo. Hoeveel landen deden er vroeger mee en hoeveel zijn er dat vandaag? En ik heb het dan niet eens over de techniek van de verschroeide aarde die werd toegepast. Puinhopen werden achtergelaten! En wij moeten daar nu op verder bouwen.

Sommige atleten hebben inderdaad minder gepresteerd, maar ik besef heel goed dat dit voor de atleet zelf op dat ogenblik het ergste is wat hem of haar kan overkomen. Dat geldt ook voor de atleten op de Paralympics. Zij hebben immers gedurende jaren zeer intensief naar dit topdoel geleefd. De weg naar de Olympische Spelen is één verhaal, maar de effectieve wedstrijd op de spelen zelf is nog een ander. Op dat moment moet de atleet zich immers tonen, over zijn persoonlijke bestprestaties heen groeien en sterker zijn dan zijn of haar concurrenten.

Vanuit Vlaanderen hebben we de ondersteuning van de topatleten op weg naar de Olympische Spelen optimaal kunnen invullen. De kajakkers met de toptrainer Carlos Prendes en met de sportwetenschappelijke ondersteuning vanuit twee universiteiten, de mogelijkheden om in de klimaatkamer van Leuven te trainen, de specifieke begeleiding en omkadering van Karin Donckers en Jos Lansink, zijn allemaal voorbeelden van de intensieve ondersteuning waarvan de atleten hebben kunnen genieten bij de aanloop naar de spelen. De woorden van Bob Maesen – "we werden ondersteund om goud te halen" – deden dan ook veel plezier. Dat kwam ook overeen met de realiteit.

In 2004 ben ik voor topsport gestart met een budget van 6 miljoen. En ook dat bedrag werd bijzonder moeizaam gehaald. En, collega's, hoelang is Vlaanderen al bevoegd voor sport? 25 jaar! Zolang heeft het geduurd vooraleer dat bedrag kon worden vrijgemaakt. Vandaag is er meer dan 18 miljoen euro beschikbaar en morgen, in 2009, is dat 20 miljoen euro. En dat op een periode van 4,5 jaar!

Sinds 2004 zijn er jaar na jaar vorderingen gemaakt op het vlak van de omkadering van de atleten. Nooit werd de wetenschappelijke expertise zo massaal ingezet. Topwetenschappers zoals Peter Hespel, Christophe Delecluse, Jan Bourgois, Jan Olbrecht, Paul Wylleman, die door andere topsportlanden ingehuurd worden voor hun expertise, hebben de noodzakelijke sportwetenschappelijke begeleiding uitgebouwd. Het grootste deel van de tijd van het team van de topsportmanager en van de Afdeling Topsport van het Bloso ging naar het scheppen van de voorwaarden, het voeren van evaluatiegesprekken met de coördinatoren topsport, de sporttechnische coördinatoren, de toptrainers en de atleten, het realiseren van extra ondersteuning van de programma's voor de atleten en het opzetten van extra sportwetenschappelijke begeleiding.

Het scheppen van de voorwaarden om optimaal topsport te kunnen beoefenen, is echter duidelijk niet voldoende. We hebben alle energie moeten steken in het bouwen van de structuren, in het scheppen van de voorwaarden om aan een topsportbeleid te kunnen doen. Federaties, coördinatoren en trainers moeten in het veld ondersteund worden om de programma's en projecten optimaal uit te tekenen en te benutten. Voor de volgende olympiade werk ik aan een plan om de Vlaamse elitesporters beter te begeleiden vanuit het beleid en federaties en trainers nog meer in het veld te ondersteunen.

Ik heb in Peking goed geluisterd. En één constante in alle gesprekken was dat het beleid meer op het veld moet gaan om de manier waarop de programma's gebruikt moeten worden te begeleiden, de werking van de federaties nog meer van dichtbij te begeleiden en zeer kort aan te sturen. Daarnaast zal ik ook de analyse van sportbeleidonderzoekster Veerle De Bosscher van de VUB gebruiken. Dit onderzoek, dat het topsportbeleid van vergelijkbare landen bestudeerde, wil ik zeker niet naast mij leggen. Verder wil ik pas conclusies trekken wanneer ik het rapport heb van alle evaluatiegesprekken met de elitesporters, federaties en coaches. Daarmee zijn het team van de topsportmanager en de afdeling Topsport van het Bloso onmiddellijk na de spelen begonnen. Maar u begrijpt dat dit wel wat tijd in beslag neemt.

Op basis van alle gegevens zal dan het actieplan topsport voor de volgende olympiade worden opgemaakt. Ik zal de grootste ambities van dat actieplan even opsommen. Ten eerste, zorgen voor de verdere groei van de budgetten waar nodig, zodat de programma's en de wetenschappelijke omkadering van de elitesporters en beloftevolle jongeren – in samenwerking met de federaties, de topcoaches en de topsportwetenschappers – nog verder verbeterd kunnen worden. Ten tweede, zorgen voor de verdere uitwerking voor de programma's voor talentdetectie, opgestart in 2007 in samenwerking met de UGent. De eerste belangrijke doelstelling van dit project is een testbatterij samenstellen die de leeftijdscategorie van 6 tot 11 jaar perfect kan screenen op alle fysieke en

motorische eigenschappen. Weet u trouwens dat sommige van die wetenschappers me zeggen dat men vandaag perfect kan zien of en voor welke sport er potentieel aanwezig is bij een kind? Dat is bijna goochelen. Men kan wetenschappelijk ver gaan. De andere doelstellingen van het project zijn: nagaan in hoeverre leraars lo in staat zijn om talent correct in te schatten en de federaties ondersteunen bij de selecties van de leerlingen voor de topsportscholen.

De derde ambitie van het actieplan topsport moet erin bestaan de topsportscholen te optimaliseren qua werking, zodat een groter aantal talenten de stap zet naar deze scholen. Maar de moed zal ook aanwezig moeten zijn om de kinderen naast de topsportscholen voldoende te ondersteunen. En geloof me, dit blijft een moeilijk punt omdat de hele entourage van de topsportscholen ten onrechte enorm veel schrik heeft van concurrentie. Alle sport wordt in functie van de concurrentie bekeken. Men gunt elkaar niets. Het is onzin dat alleen federaties via de topsport kunnen werken. Er zijn clubs die verder staan en meer bereiken dan datgene waartoe de federaties ooit in staat zullen zijn. Het kan toch niet dat we de clubs niet betrekken bij de topsportwerking, bij de topsportopleidingen of topsportscholen! Dat kan toch niet het monopolie zijn van iemand.

Ten slotte moet het plan in de opleidingen voorzien die nodig zijn om de topjeugdcoaches en topsportcoaches te vormen. Eind 2007 bleef dit nog een pijnpunt. Daarom werd er samen met de Vrije Universiteit Brussel een project opgezet om de competenties van deze opleidingen te bepalen. Op basis van dat onderzoek moet de Vlaamse Trainersschool (VTS) in staat zijn om de nodige bijscholingen en modules op te starten.

Een volgende reeks vragen gaat over de samenwerking met het BOIC. De intentieverklaring tot samenwerking, ondertekend in juli 2007, gaf aan dat het volledig concretiseren ervan zou gebeuren na de Olympische Spelen. Het laatste jaar voor de spelen werd er door beide partijen wel al zeer open gecommuniceerd over de ondersteuning waarin voor de verschillende atleten en federaties werd voorzien, waardoor overlapping in de verschillende vormen van ondersteuning zo goed als uitgesloten was. Dit werd gerealiseerd door het optimale gebruik van de Task Force Topsport als overlegorgaan.

In Peking had ik al een eerste gesprek met de huidige en volgende voorzitter van het BOIC om nog deze legislatuur tot de ondertekening van een samenwerkingsovereenkomst te komen. Hierin zal de erkenning van het BOIC door de Vlaamse Gemeenschap worden opgenomen. Daaruit volgt een grotere financiële ondersteuning van het BOIC. De besteding van deze en ook alle andere middelen zullen wel via de Task Force Topsport besproken worden. Tevens zal de oprichting van een Vlaamse Interfederale voor Topsport (VIT)

binnen het BOIC – waar de Vlaamse federaties via een aantal coördinatoren topsport of sporttechnische coördinatoren in worden vertegenwoordigd – via deze overeenkomst worden geregeld. De VIT zal over het topsportbeleid adviezen kunnen formuleren aan de raad van bestuur van het BOIC. De invulling van de transparantie en complementariteit zal gerealiseerd worden via de werkafspraken over de samenwerking binnen de Task Force Topsport.

Mijnheer Schoofs, u stelde me een vraag over de topsportmanager. De Vlaamse Regering heeft in 2005 beslist om een topsportmanager aan te trekken die de ervaring had om een topsportfederatie uit te bouwen en programma's voor topsporters uit te tekenen. Ivo Van Aken voldeed aan beide voorwaarden. De tennisfederatie werd destijds immers door iedereen als voorbeeld naar voor geschoven en de programma's van de beste Vlaamse tennisers gaven goede resultaten. Eind augustus 2005 overhandigde de topsportmanager zijn voorstellen tot optimalisering van het Vlaamse topsportbeleid. Het verbeteren van de structuren van een groot aantal federaties, het aantrekken van betere coördinatoren en trainers, de trainersopleidingen en -bijscholingen verbeteren, het aantal topsportscholen reduceren en de werking ervan optimaliseren, de talenten buiten de topsportscholen opvangen zoals het hoort, de sportwetenschappelijke begeleiding verbeteren, dit alles zijn maar enkele voorbeelden van de verbetervoorstellen die de heer Van Aken heeft geformuleerd.

Van bij de start werd er gekozen voor een formule van overleg via de Stuurgroep Topsport en de Task Force Topsport. De adviezen over de topsportinitiatieven die genomen moesten worden, werden steeds via de Stuurgroep en de Taskforce Topsport geformuleerd. Het Bloso, het BOIC en de Vlaamse Sportfederatie konden, met andere woorden, onder het voorzitterschap van de topsportmanager hun standpunten steeds formuleren. Bij mijn beslissingen – de Stuurgroep en de Task Force Topsport zijn immers adviescommissies – heb ik, zoals het in een democratie hoort, steeds rekening gehouden met de verschillende standpunten.

De topsportmanager heeft heel wat van de door hem geformuleerde verbetervoorstellen ook gerealiseerd. Het mooiste voorbeeld zijn de talrijke sportwetenschappelijke projecten waarbij alle topsportwetenschappers voor het eerst samenwerkten en die er voor gezorgd hebben dat onze elitesporters en beloftevolle jongeren een begeleiding kregen die naast die van topsportlanden gelegd mag worden. Ook kan ik u verzekeren dat de topsportfederaties via hun coördinator topsport en in overleg met de topsportmanager tot meer performante structuren zijn gekomen.

Ik ben er echter van overtuigd dat we voor de volgende olympiade extra ruimte moeten creëren, zodat de

topsportmanager en andere begeleiders nog meer het veld kunnen ingaan om nog veel korter op de bal te kunnen spelen. De basis om deze stap naar het veld te kunnen zetten, is zeker gelegd in de voorbije jaren en zal volgens mij een noodzaak zijn om beter te scoren op het vlak van het topsportbeleid.

Mijnheer Sauwens, net zoals de andere commissieleden weet u dat we in 2005 al getracht hebben om het aantal topsportscholen te reduceren. Alle mogelijke formules werden op het veld afgetoetst met de noden van de topsportwereld en de mogelijkheden die we konden bieden op het vlak van infrastructuur. Mijnheer Van Dijck, terecht werd gezegd dat infrastructuur een belangrijk pijnpunt is. Ik heb dit jaar een oproep gedaan inzake topsportprojecten. Van alle projecten die ik heb ontvangen, worden er waarschijnlijk drie niet en, volgens mij, vijftien wel gehonoreerd. Ook op dat vlak hebben we dus stappen vooruit gezet.

Zoals u weet, bleek er na onnoemelijk veel overleg bij niemand de bereidheid te bestaan om fel te reduceren. We hebben dan via samenwerkingsakkoorden een consensus gevonden om tot één topsportschool per provincie te komen. Ik stel vast dat er nog steeds wordt gepraat over het reduceren tot één topsportschool, terwijl er eerst een antwoord moet worden gegeven op de vraag of de topsportscholen de deuren alleen maar moeten openen voor een select groepje van talenten dat door de federatie wordt geselecteerd. Het onderzoek van Veerle De Bosscher toont net aan dat een van de redenen waarom Nederland veel sterker scoort, juist de openheid is waarmee alle kinderen met behoorlijk wat talent kunnen genieten van studieflexibiliteit in het secundair onderwijs.

We weten bovendien uit verschillende studies dat gemiddeld slechts een op drie talenten naar de topsportschool gaat, en dat de talenten die niet naar de topsportschool gaan, weinig of niet worden opgevangen door federaties. Nochtans bieden sommige clubs een perfecte opleiding aan voor talentvolle jongeren, waardoor ze ook kunnen doorbreken tot de absolute top van de wereld. U weet dat verschillende federaties en een aantal actoren van het beleid zich verzetten tegen deze formule, waardoor die openheid niet kan worden gerealiseerd. De conclusies in verband met het optimale aantal topsportscholen zal dus moeten blijken uit de grondige evaluatie die we nu maken van de werking van de topsportscholen binnen het ruimer kader van het topsportbeleid van de voorbije olympiade.

De andere vragen verwonderen me. In 2006 hebben alle federaties aangegeven dat ze over een systeem van fondsen beschikken dat ondersteuning geeft wanneer ouders de kost van een topsportschool niet kunnen dragen. Als dit systeem niet werkt, dan hoor ik graag van u waar dat precies het geval is, zodat ik de federaties

daarop kan aanspreken en verplichten om initiatieven te nemen. Ik heb vastgesteld dat de meeste federaties voor hun topsportschool de laatste jaren wel een samenwerking opzetten met universiteiten en andere topsportactoren. De sportwetenschappelijke projecten die binnen het topsportbeleid werden opgezet, zijn trouwens alle toegankelijk voor de topsportscholen. Zo is het zwemproject even goed ondersteunend voor de topsportschool als voor de elitesporters van de Vlaamse Zwemfederatie (VZF). Dat is ook het geval voor de sporten waar een sportspecifiek project werd opgestart.

U weet allen dat ik een absolute voorstander ben van de topsportscholen, maar dat ik het moment waarop sommige federaties starten in vraag stel. Dat is dan ook de reden dat ik tijdens deze legislatuur in overleg met de federaties van zeilen en paardrijden een akkoord heb bereikt waardoor ze geen leerlingen meer inschrijven in de topsportschool.

Mijnheer Sauwens, het klopt inderdaad dat de aanwezigheid van sportinfrastructuur een belangrijke randvoorwaarde is, zowel in een 'Sport voor Allen'-beleid als bij topsport. Zoals u weet, heb ik in het verleden verschillende topsportinfrastructuurprojecten ondersteund, onder meer via de FFEU-middelen. Het gaat hier onder meer over een atletiekcentrum in Zuid-Limburg, de toptrampolinehal in Gent, het Vlaams Wielercentrum Eddy Merckx in Gent, de topsporthal in Maaseik of de renovatie van de sportvloer van de K.U.Leuven. Via het eenmalige reglement op de particuliere sportinfrastructuur werden recent een aantal dossiers met betrekking tot topsport ingediend. Volgende week maken we de beslissingen daarover bekend.

Het is duidelijk dat de Vlaamse Regering voluit verder wil gaan voor een tweesporenbeleid in sport: een beleid waarin zowel topsport als sport-voor-allen zich samen en optimaal kunnen ontwikkelen. De toename aan budgetten en de interesse voor beide beleidssporen spreken voor zich.

De concrete ambities van Vlaanderen werden neergeschreven in het Topsportactieplan 2016. Op basis van de lopende evaluatie van de voorbije olympiade zal blijken of dit plan in aanpak moet worden bijgestuurd. Ik zeg u, het zal worden bijgestuurd. Eventuele bijstellingen zullen worden verwerkt in het actieplan Topsport 2009 - 2012 dat moet worden afgerond tegen het einde van het jaar.

De antwoorden op de vorige vragen tonen aan dat er, ondanks wat een aantal negativisten zeggen, een topsportbeleid wordt gevoerd dat op termijn qua resultaten echt hoog mag en moet mikken. De evaluatie nu, na slechts een derde van de looptijd van het Topsportactieplan 2016, is een tussentijdse evaluatie, die ons moet toelaten om bij te sturen, zonder echter aan ambitie in te boeten.

Ik herhaal toch nog even dat de omkadering van onze elitesporters en beloftevolle jongeren vandaag vergelijkbaar is met wat in het buitenland al jaren gebeurt. De jongeren die vandaag al goed scoren op de internationale jeugdkampioenschappen kunnen nu vanaf veel jongere leeftijd genieten van een optimale omkadering, wat ons optimistisch moet stemmen voor de toekomst. Ik blijf dan ook geloven in het feit dat een volgende olympiade en de olympiade daarna de resultaten er wel zullen zijn.

De grootste sprong die nog moet worden gemaakt is naast de verdere aandacht voor kwaliteit, een zoektocht naar kwantiteit. We hebben meer talenten nodig die topsporter willen en kunnen worden, we hebben meer topbegeleiders nodig, we hebben meer federaties nodig die naar de absolute top mikken. Als een volgende minister van Sport dezelfde budgettaire groei kan realiseren, zal deze stap zeker kunnen worden gezet.

Mijnheer Van Nieuwkerke, u weet dat de besteding van alle topsportmiddelen gebeurt op basis van een advies dat is geformuleerd door de Task Force Topsport. Hierdoor is er zeker, binnen de context dat er geen meerderheid was voor een afzonderlijk Huis voor de Topsport, een maximale controle om de versnippering van de middelen te voorkomen. Ook wat betreft de versnippering van de topsportexpertise, is er dankzij de kaderovereenkomst en de daaraan verbonden werkafspraken die integraal deel uitmaken van de beheersovereenkomst tussen mij en het Bloso, een maximale inspanning gedaan om versnippering van expertise te voorkomen. Voor ieder dossier wordt een dossierverantwoordelijke aangeduid, wat uiteraard voor duidelijkheid zorgt.

De instapcriteria voor de verschillende tewerkstellingscontracten werden uniform gemaakt via het ministerieel besluit betreffende de criteria om te worden tewerkgesteld als elitesporter, beloftevolle jongere en sportassistent, dat ingang vond op 1 januari 2008. In dit ministerieel besluit werd voor de elitesporters top 8 van Europa en top 12 van de Wereld gerespecteerd. Voor de beloftevolle jongeren en de contracten van de wielerploegen werden uiteraard specifieke criteria bepaald.

Ik ben het eens met degenen die pleiten voor meer verband tussen prestaties en verloning. Alleen is dit onmogelijk gemaakt voor deze legislatuur.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw zeer uitvoerig antwoord. Het is logisch dat de resultaten van de voorbije olympiade een perceptie creëren. Vandaar mijn stelling dat u de vlucht vooruit neemt en een nieuwe perceptiepoort creëert door betere resultaten te beloven in de toekomst. Er zijn misschien enkele simplistische kritieken op te

tekenen in de media, maar ik zou dat toch niet te veel beklemtonen.

Minister Bert Anciaux: Ik heb hier geen enkele aanwezige enig verwijt gemaakt.

De heer Johan Deckmyn: Neen, ik heb het niet over de aanwezigen, maar over de media. Naast die simplistische waren er ook stevig onderbouwde kritische noten. Daar mogen we niet blind voor zijn. Ik verwijs hiervoor naar enkele citaten die ik daarnet te berde heb gebracht.

Mijnheer de minister, u stelt zelf dat verschillende sportieve actoren elkaar nu nog tegenwerken. Natuurlijk is het een taak van het beleid om te streven naar een betere samenwerking. Ik hoop, en ik meen te begrijpen, dat u daar uw uiterste best voor wilt doen.

Ik meen ook te begrijpen dat u geen Topsportdecreet meer voorlegt, aangezien u hiervoor niet meer op een breed politiek draagvlak kunt rekenen. Ik neem daar alvast akte van.

U doet ook voluntaristisch, maar het laatste jaar van de legislatuur wordt op dat vlak niet meer volledig ingevuld. Ik ben blij dat u aangeeft dat het voorlopig fout loopt op het vlak van coördinatie en dat u daar concrete stappen moet zetten.

Mijnheer de minister, u hebt ook gelijk in het afschieten van het voorstel tot erkenning van het BOIC. U keek uitdrukkelijk in mijn richting toen u dat zei. Ik wil u bevestigen dat we hierover van mening blijven verschillen. Als ik het goed begrijp, zult u geld geven in ruil voor twee federaties onder een bepaalde organisatie van het BOIC. Ik bespeur parallellen met de situatie van de voetbalbond. Maar ook daar brengt het niet zoveel zoden aan de dijk. We zullen hier ongetwijfeld nog op terugkomen.

Wat de evaluatie van de voorbije olympiade betreft, geeft u nu al aan dat u zult bijsturen. Ik neem aan dat u dat zegt op basis van tussentijdse informatie. Tegen wanneer verwacht u de definitieve evaluatie?

Minister Bert Anciaux: De evaluatie en een nieuw actieplan verwacht ik vóór het einde van dit jaar.

De heer Johan Deckmyn: Er zijn ongetwijfeld elementen uit deze discussie die we later opnieuw zullen opnemen in andere vragen om uitleg. Onze fractie zal dit dossier uiteraard blijven opvolgen.

Ik wil nu alvast een met redenen omklede motie aankondigen.

De voorzitter: De heer Schoofs heeft het woord.

De heer Hans Schoofs: Mijnheer de minister, ik ben blij dat u het medailleverhaal enigszins nuanceert. Op vier

jaar tijd kunnen uw doelstellingen inderdaad niet gerealiseerd zijn. Dit is wel een momentum. Als u een meerjarenplanning maakt, dan moet er progressie zijn. U kunt de regering, noch het parlement verwijten dat we sterke ambities hebben geuit. Die hebt u zelf geuit. Vandaag mogen we u daar toch mee confronteren. Er zijn weliswaar stappen vooruit gezet. Dat kunnen we niet ontkennen. De vraag is alleen of dat volstaat als we dat spreiden over de acht en twaalf jaar zoals u zelf vooropstelt.

Eigenlijk is uw betoog doorspekt met illustratief materiaal inzake immobilisme. Dat is niet uw verantwoordelijkheid, we moeten samen vaststellen dat het objectieve gegevens zijn. Ik verwijs naar Bloso, naar het BOIC, naar de objectieve selectie. Er zijn toch diverse inmengingen, u hebt zelf de federaties vernoemd.

Ik verwijs ook naar het feit dat u aanvankelijk stelde dat te zullen realiseren, en dat u in de loop van de legislatuur hebt gezegd dat u het topsportbeleid op afstand zou plaatsen. Ter zake zijn er ook geen effectieve stappen waar te nemen. Ik verwijs naar uw Huis van de Topsport, dat al evenmin is verwezenlijkt. En dan is er ook nog de verloning.

Minister Bert Anciaux: Laten we elkaar diep in de ogen kijken: het is nogal wies dat alle huidige coalitiepartners me eigenlijk hebben gezegd dat dat niet OK was.

De heer Hans Schoofs: In de vorm zoals u die hebt aangebracht. We kunnen elkaar ter zake recht in de ogen kijken.

Minister Bert Anciaux: Ook in een andere vorm. Ik heb twee voorstellen gedaan: een maximalistisch en een minimalistisch.

De heer Hans Schoofs: In de vorm waarin dat werd geconcipieerd, heeft het inderdaad geen goedkeuring gekregen.

Minister Bert Anciaux: Neen, neen. Eerlijk zijn: noch als EVA noch als project werd het aanvaard.

De heer Hans Schoofs: Ja, maar dan moeten we het verhaal van Bloso er ook bij vertellen.

Minister Bert Anciaux: Absoluut, maar ik ben daar toch ook heel open in geweest?

De heer Hans Schoofs: Ik heb bij het begin van dit deel van mijn betoog ook gezegd dat dat niet alleen uw verantwoordelijkheid is. Ik stel alleen maar vast dat er bij een aantal actoren, die van heel groot belang zijn voor het bepalen van het beleid, een soort immobilisme is. Dat stelt u, dacht ik toch, samen met mij vast?

Ik verwijs ook naar verloning. We hebben hier in het Vlaams Parlement de mond vol van het ook verlonen van elders verworven competenties in de ambtenarij. Dat debat moet ook in de topsport ingang vinden.

Ik verwijs ook naar de discussie over de topsportscholen. Ik hoor nu dat dit op een bepaalde wijze kan worden opgelost. Dat is een creatieve oplossing en ik wil daarin meegaan, maar tot op heden moeten we vaststellen dat het hetzelfde is als in 2004. Ik weet dat het niet gemakkelijk is. Ik weet dat u daar een aantal politieke breuklijnen nodig voor zult hebben. Maar nogmaals, u kunt onze commissie en deze regering niet verwijten dat ze u niet hebben gesteund. U hebt echter zelf een aantal zeer sterke doelstellingen geformuleerd. Dat is ook het begin van ons betoog geweest, en het is de reden waarom we hier vandaag die evaluatie hebben gevraagd.

U zegt zelf dat we een tandje zullen moeten bijsteken. Ik hoor dat dit decreet Topsport er binnen deze legislatuur niet zal komen. Ik hoor u ook spreken van een taskforce om te proberen een aantal dingen uit dat immobilisme te halen. Wel, als het aan ons ligt, krijgt u de steun om hier heel wat tandjes bij te steken. Ik vrees ook dat dat nodig zal zijn, als we de timing bekijken en afwegen welke doelstellingen we hebben bereikt. Na een derde van dit circuit moeten er heel wat tandjes worden bijgestoken. Ik dank u voor uw uiteenzetting.

De voorzitter: De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke: Ik vind het positief dat er eind dit jaar een objectieve evaluatie komt. Los van de huidige toestand en de geschiedenis tot op heden, moeten we blijven ijveren voor een transparant en efficiënt topsportbeleid, met eenduidige structuren en in een eenduidige richting. Wat uit de taskforce, uit de stuurgroep komt, mag inderdaad gerust ook worden getoetst aan een extern referentiekader. Ik vind het een goed idee dat ex-topsportlui, met deskundigheid die niet altijd wordt aangeboord, af en toe eens het beleid toetsen alvorens het naar een beslissende fase gaat. Dat kan een nuttig instrument zijn.

Wat de topsportscholen betreft, daar moet die taskforce ook eens zijn mening over geven, en voor de dag komen met een voorstel. Ik hoor extreme voorstellen op het terrein. De topsportscholen zouden werkelijk autonoom moeten kunnen werken, zouden zich moeten specialiseren in teamsporten, terwijl sommige topsportscholen zich dan weer zouden specialiseren in meer individuele sporten. Er leven allerlei ideeën en verhalen, die we eens ten gronde moeten bestuderen. Die eerste visie, of die eerste correcties op het huidige beleid, moeten inderdaad komen van die taskforce, die in feite alle deskundigheid groepeerd. In die zin vind ik het nuttig dat we ondanks alles proberen een aantal krachtlijnen voor de toekomst uit te tekenen.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heer Deckmyn en door de heer Sauwens werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de erkenning van de damsport als volwaardige sport

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, binnenkort, van 3 oktober tot 18 oktober, worden de World Mind Sport Games in Beijing georganiseerd. 3000 denksporters op het vlak van bridge, gewoon en Chinees schaken, go en dammen zullen daar strijden om de hoogste eer. Dit is een prachtige kans om de damsport aan de wereld voor te stellen. Het is een ideale stap om een olympische sport te worden – misschien zouden we dan een extra medaille kunnen halen – en om erkend te worden door het Internationaal Olympisch Comité, zodat deze games een onderdeel kunnen worden van de olympische gemeenschap.

Ook ons land stuurt een delegatie met drie deelnemers. De federatie, de Koninklijke Belgische Dambond die 2 liga's overkoepelt, waaronder de Vlaamse Damsportliga, zal instaan voor het inschrijvingsgeld en de deelnemers zorgen zelf voor de kosten van de reis en van het verblijf – dat zijn de echte sporters!

Momenteel is de damsport binnen Vlaanderen nog geen erkende sporttak, waardoor de betrokken federatie niet voor structurele subsidiëring in aanmerking komt. In andere landen, zoals Nederland en Italië, is dit wel het geval. We herinneren er bovendien aan dat de federaties bevoegd voor andere denksporten, zoals als bridgen en schaken, reeds erkend zijn.

Mijnheer de minister, volgens ons is de damsport op ruime schaal bekend in Vlaanderen en wordt ze door velen beoefend. Wat is uw visie op de erkenning van de dam- en denksporten als een sporttak?

Kan deze Vlaamse liga rekenen op ondersteuning vanuit het Vlaamse sportbeleid met betrekking tot de sportfederaties, de federaties van het schaken en het bridgen worden immers ook ondersteund?

Kan er ook op steun gerekend worden vanuit Vlaanderen om de damsport te laten erkennen door het Internationaal Olympisch Comité? Op dit moment hebben de denksporten schaken en bridgen reeds de status van een door het IOC erkende sport.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik kan de vraag van de heer Callens heel goed begrijpen, maar volgens mij is er nog een probleem. Ik zou daarom ook graag vernemen in welke positie een aantal zaken zich bevinden. De heer Callens heeft het over de problematiek van het dammen en in het verleden heb ik al meermaals vragen gesteld over de problematiek van het schaken en van schaken op school.

Ik meen me te herinneren dat een aantal volkssporten die waardevol zijn voor onze samenleving en een meerwaarde betekenen voor onze cultuur, niet direct voldoen aan de definitie van sport die wij hanteren. Zo moet onder meer een fysieke inspanning geleverd worden. Een dampartij kan natuurlijk lang duren, maar ik durf er aan te twijfelen of die ook cardiovasculaire inspanningen met zich meebrengt. Ik wil hiermee niets afdoen aan de waarde van het dammen, het bridgen, het schaken en zo meer. Ik kijk dus uit naar het antwoord, want ook al zijn die sporten naar mijn aanvoelen geen sporten volgens de definitie die wij hanteren, ze verdienen toch ook een plaats. Ik vrees dat de damsport niet als olympische discipline zal worden erkend.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik erken dat de damsport, en ook andere denksporten, in Vlaanderen op ruime schaal bekend zijn en beoefend worden. Bij de erkenning van een sporttak zijn er echter nog andere voorwaarden die ervoor zorgen dat de sporttak al dan niet erkend wordt.

Erkende sporttakken worden opgenomen op de Sporttakkenlijst. Deze Sporttakkenlijst is een bijlage bij het decreet op de sportfederaties en vormt het oriënterende kader voor de subsidiëring van sportfederaties. De belangrijkste voorwaarde voor de opname van een sporttak op de Sporttakkenlijst door de Vlaamse Gemeenschap, is waarschijnlijk de graad van fysieke inspanning bij het uitoefenen van de sport. Daar er bij dammen nauwelijks of geen fysieke activiteit komt kijken, komt deze sporttak niet in aanmerking voor erkenning bij de Vlaamse Gemeenschap. Dit is echter niet enkel zo voor de damsport, geen enkele andere denksport komt, wegens het gebrek aan fysieke activiteit, in aanmerking voor de opname in de Sporttakkenlijst, dus ook schaken en bridgen niet.

Zoals reeds aangehaald, zijn ook het schaken en bridgen niet door de Vlaamse Gemeenschap erkend als sporttak.

Zij komen, evenmin als de damsport, voor op de Sporttakkenlijst en komen dus ook niet in aanmerking voor subsidies van de Vlaamse Gemeenschap binnen het decreet op de sportfederaties.

Mijnheer Callens, er is wel een mogelijkheid, want via het Participatiedecreet bestaat de mogelijkheid om dit soort van brede groep van hobbyverenigingen financieel te laten ondersteunen. Alle Vlaamse federaties die hobbyverenigingen overkoepelen, werden betreffende dit Participatiedecreet aangeschreven en aangemoedigd om hun leden hiervan op de hoogte te brengen. Meer informatie hierover vindt u terug op de zeer transparante website van het departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media.

Daar de Vlaamse Gemeenschap denksporten niet erkent als sporttak, is zij ook niet geneigd om de damsport actief te steunen voor de erkenning van de Fédération Mondiale du Jeu de Dames (FMJD) en de Europese Damfederatie door het IOC als 'Recognised International Sports Federation'. Dit betekent echter evenmin dat de Vlaamse Gemeenschap weigerachtig staan ten opzichte van het bekomen van deze internationale erkenning door het IOC. Ik wens de federatie daar heel veel succes mee.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer Van Dijck, u hebt ongelijk, want ik daag u uit om iemand die damt, bridget of schaakt met een cardiometer te onderzoeken. U zult zien dat er fysieke inspanningen geleverd worden.

Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik zal het doorspelen aan de voorzitter van de damfederatie. Die man is bij mij geweest. Vroeger werd hij altijd van het kastje naar de muur gestuurd, van Cultuur naar Sport, en daardoor zijn ze nergens uitgekomen. *(Opmerkingen van minister Bert Anciaux)*

De voorzitter: Het incident is gesloten.
